

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: 12. P-639/2013-130

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Splitu, po sucu Pašku Bačiću, u pravnoj stvari tužitelja ARGAT d.o.o. Stari Grad, Kod sv. Stjepana 6, OIB: 30641468569, kojeg zastupa punomoćnik Aleksander Haid, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Haid & Švaljek Krešić j.t.d. Zagreb, Ilica 134, protiv tuženika 1. GEODATA d.o.o. Split, Kopilica 62, OIB: 42268608259, kojeg zastupa punomoćnica Sanela Džuzdanović Ligutić, odvjetnica u Splitu, Bana Berislavića 5 i tuženika 2. KUZMANIĆ & ŠIMUNOVIĆ PROJEKT d.o.o. Split, Put Plokita 55, OIB: 04412014340, kojeg zastupa punomoćnik Ognjen Stevović, odvjetnik u Splitu, Čirila i Metoda 20, radi naknade štete (v.p.s. 1.618.338,99 kn), nakon održane usmene i javne glavne rasprave zaključene 15. rujna 2020. u prisutnosti zastupnika po zakonu tužitelja Damira Medvida i punomoćnika tužitelja, zatim zastupnika po zakonu tuženika 1. Stipe Baučića i punomoćnice tuženika 1. te zastupnika po zakonu tuženika 2. Davida Kuzmanića i punomoćnika tuženika 2., 15. veljače 2021.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku 1. GEODATA d.o.o. Split i tuženiku 2. KUZMANIĆ & ŠIMUNOVIĆ PROJEKT d.o.o. Split da tužitelju ARGAT d.o.o. Stari Grad u roku od osam dana solidarno isplate iznos od 1.216.878,99 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku od dana podnošenja tužbe 14. kolovoza 2013. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, kao i iznos od 53.528,00 EUR sa zateznim kamatama koje teku:

- na iznos od 6.691,00 EUR od 1. listopada 2010. do isplate,
- na iznos od 6.691,00 EUR od 1. studenog 2010. do isplate,
- na iznos od 6.691,00 EUR od 1. prosinca 2010. do isplate,
- na iznos od 6.691,00 EUR od 1. siječnja 2011. do isplate,
- na iznos od 6.691,00 EUR od 1. veljače 2011. do isplate,
- na iznos od 6.691,00 EUR od 1. ožujka 2011. do isplate,
- na iznos od 6.691,00 EUR od 1. travnja 2011. do isplate,
- na iznos od 6.691,00 EUR od 1. svibnja 2011. do isplate,

i to za razdoblje do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1.

kolovoza 2015. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u kunsnoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate.

II. Nalaže se tuženiku 1. i tuženiku 2. da tužitelju u roku od osam dana solidarno naknade troškove parničnog postupka u iznosu od 403.867,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 15. veljače 2021. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, dok se zahtjev tužitelja za naknadu više zatraženih troškova parničnog postupka u iznosu od 178.387,50 kn odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj je, preporučeno putem pošte, 14. kolovoza 2013. podnio ovom sudu tužbu protiv uvedeno navedenih tuženika, radi naknade štete. Tužitelj u tužbi navodi da je sa tuženikom 1. zaključio ugovor o izradi projektne dokumentacije za izgradnju putničkog terminala u trajektnoj luci Stari Grad na Hvaru, dok je s tuženikom 2. zaključio ugovor o stručnom nadzoru gradnje. Tuženik 1. da je sukladno ugovoru izradio svu potrebnu tehničku dokumentaciju temeljem koje je ishodoeno odobrenje za građenje, a tijekom gradnje tužitelj da je zatražio izmjenu glavnog projekta, a što je tuženik 1. i učinio, ali da je pri projektiranju nove ispune katne konstrukcije pogrešno izveo statičke proračune koji da nisu bili u skladu s građevinskim propisima i standardima. Nakon provedenih izmjena projekta, tuženik 1. da je takav projekt dostavio revidentu na odobrenje, ali da revident nije odobrio projekt u dijelu konstrukcije katova (podova/stropova), jer da su pogrešno izračunati i ispod granice tražene čvrstoće i sigurnosti. Isto tako, sukladno ugovoru o nadzoru, tuženik 2., iako je znao za izmjenu glavnog projekta i da projekt nosive konstrukcije katova nije prošao reviziju, da je dopustio da izvođač nastavi radove polaganja katne konstrukcije i betoniranja iste, iako je znao da to ne smije dozvoliti bez revizije projekta i odobrenja revidenta. Uslijed takvog propusta da je došlo do završavanja i betoniranja međukatne konstrukcije unutar zgrade po projektu koji nije odobren od revidenta, jer je pogrešno projektiran. Tužitelj nadalje navodi da se, a kako bi se zadovoljili svi tehnički propisi i sigurnost zgrade, pristupilo popravljaju i ojačavanju nosive konstrukcije kata, a uslijed čega tužitelj kao investitor da je imao dodatnih troškova, a koji da su nastali isključivo krivnjom tuženika 1. i 2. Tužitelj da je morao naručiti i platiti veće količine čelika za pojačanje konstrukcije u iznosu 1.031.550,15 kn, naknadne radove na vodootpornom gipsu u iznosu 105.873,00 kn, izmještanje vodovodne instalacije u iznosu 7.000,00 kn, dodatni smještaj radnika u iznosu 5.000,00 kn te da je uslijed kašnjenja gradnje imao štetu izgubljenog zakupa poslovnih prostora u iznosu od 492.480,00 kn. S obzirom na navedeno, tužitelj je predložio sudu naložiti tuženicima 1. i 2. da mu na ime naknade štete solidarno isplate ukupan iznos 1.642.663,15 kn s pripadajućim zateznima kamatama.

Tužitelj je podneskom od 7.11.2013., a prije dostave odgovora na tužbu, ispravio tužbu u odnosu na oznaku tuženika 2. tako da sada isti glasi ispravno Kuzmanić&Šimunović projekt d.o.o. Split, umjesto u tužbi pogrešno označenog Kuzmanović&Šimunović projekt d.o.o. Split.

U odgovoru na tužbu od 30.12.2013. tuženik 1. se usprotivio u cijelosti tužbi i tužbenom zahtjevu predlažući da isti bude odbijen kao neosnovan. Tuženik 1. je potvrdio da između stranaka postoji sklopljen ugovor o izradi projektne dokumentacije za izgradnju putničkog terminala u trajektnoj luci Stari Grad na Hvaru. Sukladno sadržaju tog ugovora, a kojim je regulirana izrada dokumentacije u tri faze, tuženik da je uredno ispunio prvu fazu, koja se odnosila na izradu dokumentacije za ishođenje načelne dozvole, a koju da je tužitelj uredno platio. Tijekom druge faze, a koja se odnosila na izradu glavnog projekta za ishođenje građevne dozvole, z.z. tužitelja Damir Medvid da je tražio da se predviđena betonska konstrukcija objekta, koja da je bila predviđena idejnim projektom iz prve faze, zamijeni metalnom konstrukcijom. Zbog navedenog zahtjeva od strane tužitelja da je došlo do promjene u osobi projektanta konstrukcije te je umjesto dotadašnjeg projektanta Mate Stanišića, suglasnošću stranaka imenovan novi projektant konstrukcije i to tuženik 2., a koji da je sa tužiteljem u pogledu izrade te dokumentacije direktno komunicirao. Nakon izrade glavnog projekta, a koji je odobren od strane ovlaštenog revidenta Borisa Vranješa iz tvrtke Metalprojekt d.o.o. Zagreb, za predmetni objekt da je izdana građevinska dozvola 14.4.2008., koja je postala pravomoćna 23.6.2008. Tijekom raalizacije treće faze navedenog ugovora o izradi projektne dokumentacije, a koja se odnosila na izradu izvedbene dokumentacije, dolazi do izmjene u osobi glavnog projektanta na način da umjesto dotadašnjeg projektanta Eugena Širole je imenovana Silvija Zdunić, djelatnica tuženika 1., koja je vodila izradu Izvedbenog projekta. Tijekom izrade Izvedbenog projekta, tužitelj da je ponovno tražio unošenje brojnih promjena u projektnu dokumentaciju, što se u odnosu na Glavni projekt prema kojem je ishođena gređevinska dozvola nije moglo u potpunosti ispuniti, a na što da je tužitelj više puta jasno upozoravan, kako od strane glavnog projektanta, tako i od strane tuženika 1. i 2., te da je isti upoznat da će zbog obujma izmjena biti potrebno izraditi izmjene i dopune Glavnog projekta, a koje da će također morati proći reviziju.

Unatoč tim upozorenjaim tužitelj da je započeo s izgradnjom putničkog terminala, iako nisu bili završeni svi dijelovi Izvedbenog projekta, a koje da nije bilo moguće dovršiti zbog odstupanja koja su zahtijevala izmjenu Glavnog projekta, te iako nije naručio reviziju Izvedbenog projekta konstrukcije koji da je bio dovršen i uručen tužitelju. Tužitelj da je tijekom cijele faze izgradnje predmetne zgrade tražio izmjenu izvedbene dokumentacije i to najčešće kad bi radovi na gradilištu bili obavljeni, mimo Glavnog projekta, a zbog čega da ta izvedbena dokumentacija dobrim dijelom nije ni realizirana od strane tuženika 1. prije nužne izmjene Glavnog projekta. Tijekom radova na zatvaranju zidova, tužitelj da je konačno ugovorio reviziju izmjena i dopuna Glavnog projekta i Izvedbenog projekta konstrukcije te da je tada revident Boris Vranješ odbio odobriti isto, jer tvrtka ThyssenKrupp, koja je isporučila metalnu konstrukciju, tada nije izdala atest za rješenje koje je naručitelj od te tvrtke naručio, a izrada koje metalne konstrukcije da je napravljena temeljem Glavnog projekta konstrukcije. Revident da je u svom negativnom mišljenju dao uvjet pod kojim je spreman odobriti reviziju Izvedbenog projekta konstrukcije, a koji uvjet da se odnosio na dodatna vertikalna ojačanja konstrukcije. Iako je tužitelj bio upozoren od strane revidenta Borisa Vranješa i z.z. tuženika 2. koje će korekcije morati izvesti, on da je ipak samovoljno nastavio sa zatvaranjem zidova te

je time izveo štetne radove, jer je kasnije te zidove morao otvarati i pojačavati konstrukciju prema nalogu revidenta. Z.z. tuženika 1. da je više puta nastojao uvjeriti z.z. tužitelja da prije zatvaranja zidova pronađe rješenje ili ishodenjem odgovarajućeg atesta ili pojačanjem konstrukcije, ali usporos tome tužitelj da je nastavio s radovima svjestan rizika u koji se upušta. Zbog takve odluke i provedenih radova prema nerevidiranom Izvedbenom projektu konstrukcije, tužitelj da je morao zidove otvarati i ugrađivati konstrukcijska ojačanja, prema dopunjenom Izvedbenom projektu konstrukcije, koji je projektirao z.z. tuženika 2. David Kuzmanić, a u skladu sa zahtjevima revidenta Borisa Vranješa. Nakon okončanja tih radova da je kompletirana dokumentacija za tehnički pregled i uporabnu dozvolu, od strane tuženika 1. i predana tužitelju, a koji je temeljem navedenog i ishodio Uporabnu dozvolu za predmetnu zgradu. Stoga tuženik 1. ističe da su cijelosti netočni navodi tužbe da bi tužitelju nastala šteta zbog pogrešnog projektiranja, odnosno zbog dozvole gradnje po projektu koji nije odobren revizijom, a zbog čega da niti tužbeni zahtjev nije osnovan.

U odgovoru na tužbu od 8.4.2014. i tuženik 2. se usprotivo tužbi i tužbenom zahtjevu kao neosnovanom u cijelosti. Učinio je nespornim da su stranke sklopile Ugovor o stručnom nadzoru od 10.4.2009., kao i sadržaj tog ugovora. Međutim, tuženik 2. se usprotivio navodima da bi tuženici bili solidarno odgovorni, jer da se radi o dva posve različita osnova tužbenog zahtjeva na temelju dvaju posebnih ugovora koje je tužitelj sa svakim od tuženika sklopio, a radi čega je isti predlagao da se spis u odnosu na svakog od tuženika razdvoji. Tuženik 2. je istakao i prigovor zastare utuženog potraživanja navodeći da sve da je i tužbeni zahtjev osnovan, a što ovaj tuženik u cijelosti osporava, u odnosu na vrijeme nastanka štete da je od istog prošlo više vremena od vremena potrebnog za zastaru. Također, istakao je i prigovor prekluzije tužitelja na potraživanje naknade štete, jer da je isti uredno i bez prigovora djelo i uslugu primio, a nikada nije prigovarao kvaliteti i rokovima izvršenog djela i učinjenoj usluzi pa da je stoga prekludiran tražiti naknadu štete. Nikakvih prigovora od tužitelja da nije ni bilo, jer je tuženik 2. svoj usluge i rad konačno obavio sukladno svim propisima koji reguliraju obavljanje djelatnosti nadzora gradnje i u skladu sa sklopljenim ugovorom između stranaka.

Podneskom od 30.4.2014. tužitelj se očitovao na navode iz odgovora na tužbu tuženika 1. i 2., osporavajuće iste kao u potpunosti neosnovane te u većem dijelu kao paušalne i netočne, a isto tako tim podneskom tužitelj je uredio tužbu i tužbeni zahtjev. Tako tužitelj navodi da prema tuženicima ima potraživanje s osnova ugovorne odgovornosti za štetu i to prema tuženiku 1. zbog neispunjenja obveza iz Ugovora o izradi projektne dokumentacije za izgradnju putničkog terminala u trajektnoj luci Stari Grad, koji su tužitelj i tuženik 1. sklopili 22.4.2005., a prema tuženiku 2. zbog neispunjenja obveza iz Ugovora o stručnom nadzoru izgradnje putničkog terminala u trajektnoj luci Stari Grad, koji su tužitelj i tuženik 2. sklopili 10.4.2009. Tuženik 1. da se sukladno sklopljenom ugovoru obvezao ugovoreni posao izvršiti u skladu s pravilima struke, Zakona o gradnji i drugim važećim propisima, a ugovorena dokumentacija da je trebala biti izrađena u ukupno tri faze i to na način koji će osigurati da se temeljem nje mogu ishoditi sve potrebne suglasnosti i dozvole.

Tužitelj nadalje navodi da je za projektanta voditelja, koji je ujedno i odgovoran za kvalitet i rok izrade dokumentacije, sukladno odredbi čl. 14. Ugovora, tuženik 1., kao izvršitelj, imenovao svog zaposlenika Eugena Širolu, dipl. ing. arh. Unatoč preuzetim obvezama, tuženik 1. da nije tužitelju izradio svu potrebnu dokumentaciju niti je osigurao da se temeljem takve dokumentacije ishode sve potrebne suglasnosti i dozvole. Naime, problem

da je nastao prilikom provedbe III. faze koja je ugovorena odredbom čl. 1. Ugovora, odnosno izrade izvedbene dokumentacije, koja sadrži i izradu izvedbenog projekta konstrukcije, a za izradu kojeg da je tuženik 1., kao glavni projektant, angažirao kao podprojektanta društvo Kuzmanić & Šimunović projekt d.o.o., ovdje tuženika 2. (koji je ujedno provodio i stručni nadzor nad izgradnjom sporne čelične konstrukcije, iz čega prozilazi i njegova solidarna odgovornost za štetu). Prilikom izrade izvedbenog projekta konstrukcije, tužitelju da nastaje šteta, budući da je projekt izrađen te je po takvom projektu izgrađena zgrada s greškama u konstrukciji, te takav izvedbeni projekt po obavljenoj reviziji ovlaštenog revidenta Borisa Vranješa nije dobio suglasnost i odobrenje, a zbog čega se nije mogla ishoditi ni uporabna dozvola, čime da je i sama građevina (iako građevinski potpuno dovršena s poslovnim prostorima u roh-bau stanju) postala neupotrebljiva. Slijedom navedenog, odgovornost tuženika 1. kao glavnog projektanta da proizlazi iz činjenice da isti tužitelju nije, sukladno odredbi čl. 1. i 2. Ugovora, izradio i isporučio izvedbenu dokumentaciju temeljem koje bi se dobila suglasnost i odobrenje revidenta, a nakon toga ishodila i uporabna dozvola, već je upravo suprotno, tužitelj bio prisiljen nakon što je već dovršio gradnju objekta, vršiti određene neplanirane izmjene i preinake na samoj građevini te ugrađivati dodatne količine materijala, sve kako bi se moglo po naknadno izmijenjenom projektu ishoditi odobrenje revidenta i uporabna dozvola. Osim iz samog Ugovora, odgovornost tuženika 1. kao glavnog projektanta da proizlazi i iz odredbi Zakona o gradnji prema kojima ako u projektiranju sudjeluje više projekatana, za cjelovitost i međusobnu usklađenost projekta odgovoran glavni projektant.

U odnosu na postojanje odgovornosti tuženika 2. tužitelj navodi da se sukladno sklopljenom Ugovorom o stručnom nadzoru od 10.04.2009., i to čl. 1. tog Ugovora, tuženik 2. obvezao preuzeti obavljanje stručnog nadzora nad izvođenjem radova na izradi i montaži čelične konstrukcije zgrade putničkog terminala u Starom Gradu te se obvezao nadzor obaviti stručno i kvalitetno, sukladno važećim zakonima, propisima i normama te pravilima Hrvatske komore arhitekata i inženjera, dok je za nadzornog inženjera tuženik 2. imenovao svog zaposlenika Davida Kuzmanića, dipl.ing.građ. U samoj ponudi tuženika 2. od 9.4.2009., koju je dostavio tužitelju i temeljem koje je i potpisan predmetni Ugovor od 10.04.2009, tuženik 2. da je ponudio svoje usluge nadzora nad izvedbom čeličnih konstrukcija terminala, a između ostalog da je posebno navedena obveza utvrđivanja valjanosti projektne dokumentacije, usklađenost glavnog projekta i izvedbenog projekta konstrukcije te ovjera od strane revidenta. Odgovornost tuženika 2., kao nadzornog inženjera, osim iz odredbi samog Ugovora da proizlazi i iz odredbi Zakona o prostornom uređenju i gradnji, a posebice odredbi čl. 185., budući da je isti bio dužan nadzirati građenje i bez odlaganja upoznati investitora sa svim nedostacima odnosno nepravilnostima koje uoči tijekom građenja. Njegova odgovornost da je tim veća, jer osim što je bio od strane tužitelja angažiran da obavlja nadzor nad izvedbom čelične konstrukcije, isti da je od strane tuženika 1. bio angažiran i da izradi izvedbeni projekt konstrukcije. Međutim, tuženik 2. osim što nije valjano obavljao poslove stručnog nadzora koje je preuzeo sklapanjem ugovora te nije obavještavao tužitelja o nedostacima i nevaljanostima uočenima tijekom izgradnje, u periodu od siječnja 2009. do srpnja 2010. da je držao tužitelja u uvjerenju kako je u stalnom kontaktu s revidentom koji je upoznat sa svim detaljima izrade projekta čeličnih konstrukcija, a čime je tužitelj očito doveden u zabludu, budući da je temeljem tako prikazane situacije, a uzimajući u obzir stupanj izgrađenosti građevine, bilo za očekivati da će uporabna dozvola biti izdana najkasnije do mjeseca rujna 2010. U prilog tome da je tuženik 2. očito svjesno držao tužitelja u zabludi da je vidljivo iz e-mail korespondencije tog tuženika i tužitelja, koje je tužitelj dostavio u spis, a posebno iz e-

mail poruka od 8.1.2009., 6.7.2009. i 14.9.2009. iz kojih da je tužitelj zaključio i bio uvjeren da tuženik 2., osim što je u kontaktu s revidentom, isti da je u redovitom kontaktu i s proizvođačima čeličnih konstrukcija koje se ugrađuju (ThyssenKrupp Bausysteme) te je stoga u tom trenutku i više nego uvjeren da tuženik 2., kao nadzorni inženjer i projektant čelične konstrukcije, te tuženik 1. kao glavni projektant imaju sve pod kontrolom.

Osim tuženika 2., niti tuženik 1., kao glavni i odgovorni projektant, da nije tužitelju davao nikakve naznake da bi se mogli očekivati bilo kakvi problemi prilikom predaje izvedbenog projekta na reviziju revidentu, a što da je razvidno iz e-mailova glavne projektantice Silvije Zdunić, od 19.5.2010. i 4.6.2010., u kojima da je izvijestila tužitelja kako rade na prikupljanju i kompletiranju dokumentacije potrebne za ishodenje izmjena i dopuna građevinske dozvole. Stoga da tužitelj niti u tom trenutku nije imao razloga sumnjati da nešto ne bi bilo u redu sa samim projektom i ishodenjem svih potrebnih dozvola. U konačnici, nakon što je cjelokupna dokumentacija prikupljena, tužitelj da je e-mailom od 24.6.2010. obaviješten od tuženika 2. da se dopuna glavnog projekta konstrukcije i izvedbeni projekt konstrukcije dostavljaju revidentu Vranješiu na reviziju. Tužitelj da je i tada čvrsto vjerovao, posebno uzimajući u obzir raniju pisanu i usmenu korespondenciju s tuženicima, da se navedena dokumentacija dostavlja revidentu "pro forme", budući da je, prema dotadašnjim obavijestima od strane tuženika 1. i 2. tužitelju, revident cijelo vrijeme gradnje bio u kontaktu s projektantima te da je bio upoznat sa svim detaljima projekta. Međutim, upravo suprotno naprijed navedenom, a u trenutku kad je tužitelj već dovršio izgradnju predmetne građevine i očekivao izdavanje uporabne dozvole u idućih 30 do 60 dana, u svom e-mailu od 15.7.2010. tuženik 2. da obaviještava tužitelja kako se čuo s revidentom koji "nije sretan s deljinom međukatne ploče na osloncu". Tim e-mailom da tuženik 2. po prvi put čak izričito priznaje da je on o tome sve znao te da je prilikom izrade projekta postupio suprotno uputama proizvođača te da je prekršio dva standarda koja proizvođač garantira, a to su raspon i minimalna debljina ploče. Revidnet da je, nakon što mu je dostavljen na reviziju i suglasnost izvedbeni projekt konstrukcije, u istom utvrdio nedostatke zbog kojih je odbio dati svoje pozitivno mišljenje, između ostaloga navodeći da je isti potrebno doraditi kako bi zadovoljio zahtjeve Zakona o prostornom uređenju i gradnji te posebnih propisa u pogledu mehaničke otpornosti i stabilnosti metalnih i spregnutih konstrukcija, kao i da odabrani sustav spregnute međukatne konstrukcije s armiranobetonskom pločom na rasponu 6,5m nema dostatnu nosivost za moguća djelovanja na konstrukciju, a radi čega da je potrebno ponovo urediti kompletan glavni projekt kao jednu cjelinu koja će obuhvatiti izvorno stanje konstrukcije s dodatnim ojačanjima, a sve kako bi se zadovoljili zahtjevi mehaničke otpornosti i stabilnosti kao i zahtjevi uporabljivosti. Tužitelj nadalje navodi kako je tek u tom trenutku, odnosno nakon što mu je tuženik 2. dao na uvid negativno očitovanje revidenta, saznao da se glavna pogreška u projektu dogodila budući da su tuženik 2. kao projektant čelične konstrukcije, a time i tuženik 1. kao glavni projektant u potpunosti zanemarili uputu i standardnu mjeru proizvođača o maksimalno dozvoljenom rasponu među osloncima od 5,6 m, te je unatoč tome prilikom projektiranja, a bez ikakvih prethodnih konzultacija s proizvođačem ili revidentom, projektiran raspon od 6,5 m. Stoga tuženici ne samo da su počinili greške u projektiranju, a tuženik 2. i u obavljanju stručnog nadzora, već evidentno svoja saznanja o nesuglasnosti projekta sa uputama proizvođača nisu upozorili tužitelja, već da su evidentno ta svoja saznanja skrivali i time svjesno spriječili otklanjanje štete za tužitelja, a pogotovo u tolikom obujmu, jer je šteta prvenstveno nastala iz razloga što je gradnja objekta bila gotovo u cijelosti dovršena, interijeri dovedeni do stupnja roh-bau, a prije nego je izvedbeni projekt dostavljen

revidentu na davanje suglasnosti. S obzirom da se tužitelj tada nalazio u bezizlaznoj situaciji, jer je svakim danom trpio sve veću štetu zbog izmakle koristi na ime ranije dogovorenih zakupa i prodaje poslovnih prostora, isti da se odlučio s istim projektantima ispraviti i dovršiti projekt u što kraćem roku. Tuženici da su tek u studenom 2010. poslali ispravljeni projekt revidentu na novu provjeru i davanje suglasnosti, a koja da je tada i ishodena. Tuženik 2. da tek tada u studenom 2010. dostavlja tužitelju radnu verziju nacрта prema kojoj su se mogli početi naručivati dodatni materijali (čelik, voodootporan gips i slično) i vršiti preinake na samoj građevini u svrhu popravka čelične konstrukcije, kako bi se zadovoljili uvjeti za konačno ishodenje uporabne dozvole. Tužitelj navodi, kako su slijedom navedenog, svi radovi i preinake na objektu konačno dovršeni tek u travnju 2011., uporabna dozvola ishodovana u svibnju 2011., dakle devet mjeseci kasnije od očekivanog i planiranog, budući da je prvi pokušaj dobivanja suglasnosti za izvedbeni projekt i ishodenje uporabne dozvole iz lipnja 2010. bio bezuspješan.

Zbog svega navedenog tužitelju da je nastala šteta s osnova potrebe dodatnih ulaganja u ukupnom iznosu od 1.216.878,99 kn, a koja se odnosi na:

1. potrebu kupnje i ulaganja dodatnih količina čelika u ukupnom iznosu od 1.041.931,18 kn. Naime, tuženik 2. da je kao projektant konstrukcije, prema prvotnom projektu za koji nije u konačnici dobivena suglasnost revidenta, dostavio specifikacije ukupne količine čelika koja će biti potrebna za ugradnju, te je tako za dilataciju 1 bila predviđena količina od 76.506,60 kg čelika, a za dilataciju 2 količina od 97.669,60 kg čelika, što ukupno iznosi 174.176,20 kg čelika. Međutim tužitelj da je, očito zbog pogrešnog projektiranja i izračuna projektanata, u konačnici ugradio ukupno 253.339,51 kg čelika, a što da predstavlja pogrešku u izračunu i projektiranju od 45%. Zbog tako velike pogreške u izračunu, a kako bi se popravila i ojačala ranija pogrešno isprojektirana i izgrađena konstrukcija, tužitelj da je bio primoran nabaviti i ugraditi dodatne količine čelika od 79.163,31 kg. Ukupna šteta za kupnju dodatnih količina čelika u navedenom iznosu od 1.041.931,18 kn da je plaćena izvođiteljima Halemont d.o.o. i Bravar montaža d.o.o.;
2. izvođenje naknadnih radova na voodootpornom gipsu nastalih kao posljedica grešaka te naknadnih izmjena u projektu, u ukupnom iznosu od 161.187,81 kn;
3. radove na demontaži i montaži cjevovoda u ukupnom iznosu od 8.000,00 kn, koji su također posljedica naknadnih izmjena u projektu, budući da je cjevovod prema prvobitnom projektu ugrađen na mjesta na kojima su se naknadno ugrađivali nosivi profili i stupovi;
4. smještaj radnika izvođitelja za vrijeme izvođenja radova na montaži dodatnih količina čelika u iznosu 5.760,00 kn.

Osim navedene materijalne štete s osnove dodatnih ulaganja i troškova tužitelju da je nastala šteta i s osnove izmakle koristi. Naime, tužitelj da je s više pravnih subjekata imao sklopljene ugovore o zakupu poslovnih prostora najkasnije od mjeseca listopada 2010. Kako su se radovi na objektu, a koji je već u lipnju 2010. bio građevinski dovršen te interijeri dovedeni do stupnja roh-bau, prolongirali do svibnja 2011. kada je ishodena uporabna dozvola, tužitelju da je nastala šteta s osnove izmakle koristi i to na ime mjesečne zakupnine za razdoblje od osam mjeseci, od listopada 2010. do svibnja 2011. Temeljem tri sklopljena predugovora o zakupu, tužitelj da je trebao ostvariti očekivanu mjesečnu dobit, i to:

- a) s društvom Vidoš travel d.o.o., za poslovni prostor veličine 22 m² po ugovorenoj zakupnini od 30,00 EUR/m², ukupan mjesečni iznos zakupnine od 600,00 EUR;

b) s Matom Tepićem, vl. pekarskog obrta Tepić, za poslovni prostor veličine 49 m² po ugovorenoj zakupnini od 28,00 EUR/m², ukupan mjesečni iznos zakupnine od 1.372,00 EUR;

c) s društvom Egeo more d.o.o., za poslovni prostor veličine 98,30 m² s pripadajućom okućnicom površine 85,31 m² po ugovorenoj zakupnini od 30,00 EUR/m², ukupan mjesečni iznos zakupnine od 3.933,00 EUR.

Osim sklopljenih predugovora, tužitelj da je u travnju 2010. dogovorio sve bitne sastojke oko sklapanja ugovora o zakupu poslovnog prostora s društvom JADROLINIJA pa je tako dogovorena površina poslovnog prostora od 44,00 m² te cijena od 16,50 EUR po m², odnosno ukupan mjesečni iznos zakupnine od 726,00 EUR. Budući da je kasnilo izdavanje uporabne dozvole sklapanje ugovora o zakupu s Jadrolinijom da se prolongiralo na mjesec svibanj 2011.

Sukladno navedenom, tužitelj da je imao štetu na ime izmakle koristi u ukupnom mjesečnom iznosu od 6.691,00 EUR, a što da za razdoblje od osam mjeseci (od listopada 2010. do svibnja 2011.) iznosi ukupno 53.528,00 EUR.

Slijedom svega naprijed navedenog tužitelj je u uređenom tužbenom zahtjevu iz podneska od 30.4.2014. predložio donijeti presudu kojom će sud obvezati tuženike da tužitelju solidarno isplate iznos od 1.216.878,99 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 14.8.2013. kao dana podnošenja tužbe, do isplate te iznos od 53.528,00 EUR sa zateznim kamatama koje na pojedinačne iznose od 6.691,00 EUR, u razdoblju od listopada 2010. do svibnja 2011., teku od svakog prvog dana u mjesecu do isplate, sve u kunskoj protuvrijednosti, kao i da tužitelju naknade troškove parničnog postupka. U tom podnesku tužitelj je označio i vrijednost predmetnog spora u iznosu 1.618.338,99 kn, a kojoj označenoj vrijednosti predmeta spora tuženici nisu prigovarali.

Podneskom od 2.6.2014. tuženik 1. se očitovao na navode iz naprijed navedenog podneska tužitelja i uređeni tužbeni zahtjev. Istakao je da su netočni navodi tužitelja o isključivoj odgovornosti tuženika za ishodenje svih suglasnosti, posebno revidenta, te dozvola (građevinske, uporabne), jer da je to prije svega zakonska obveza investitora, a izdavanje uporabne dozvole za predmetni objekt da je najbolji dokaz da je tuženik 1. u cijelosti izradio svu potrebnu dokumentaciju, koja da je svojim obimom i sadržajem znatno nadmašila ugovorom predviđenu ugovorenu izradu projektne dokumentacije. Ponovio je da je upravo na zahtjev tužitelja, tijekom realizacije II. faze (tzv. Glavnog projekta), došlo do izmjene predviđene betonske konstrukcije objekta (koja je bila predviđena idejnim projektom) u metalnu konstrukciju. Isto tako i da je unatoč upozorenjima tužitelj započeo s izvođenjem radova i prije ishodenja revizije odnosno potvrde izvedbene dokumentacije, znajući pritom u kakav se rizik upušta, a zbog traženja brojnih promjena u projektnoj dokumentaciji, odnosno potreba prilagođavanja istih radovima koje je tužitelj bez odgovarajuće dokumentacije već izveo na gradilištu, tužitelj da je odugovlačio i ugovaranje revizije izvedbenog projekta konstrukcije te na taj način direktno utjecao na vrijeme kad će revizija biti obavljena. U samoj reviziji glavnog projekta konstrukcije da je stala napomena da se prije izvođenja konstrukcijskih radova treba dostaviti izvedbeni projekt konstrukcije na reviziju, a ne nakon što su ti radovi izvedeni. Isto tako, da u trenutku dobivanja negativnog revizorskog mišljenja na izvedbeni projekt konstrukcije, zgrada da nije bila potpuno dovršena, a tužitelj da je ipak nastavio radove zbog čega da je sam kriv ukoliko mu je nastala nekakva šteta. Uporabnu dozvolu da tužitelj nije mogao ishoditi zbog brojnih odstupanja konačne građevine u odnosu na Glavni projekt na temelju kojeg je ishodenja Građevinska dozvola, a zbog koje prevelike

razlike da to nije bilo moguće unijeti u izvedbeni projekt, a zbog čega da je morao biti izrađen dodatno i Projekt izvedenog stanja. Neveo je i da se odgovornost glavnog projektanta ne može odnositi na usko specijalističko rješenje o nosivosti konstrukcijskih elemenata, što da je odgovornost projektanta konstrukcije, već samo na usklađenost položaja pojedinog konstruktivnog elementa u odnosu na položaj ostalih projektiranih dijelova građevine, kao i na cjelovitost dokumentacije koja zajedno čini Izvedbeni projekt. Istakao je i da su neosnovani navodi tužitelja o nastanku štete s osnova izmakle koristi, jer da se korištenje poslovnog prostora po dostavljenim predugovorima, predviđena nakon izvršene primopredaje, odnosno nakon pravomoćne uporabne dozvole, pa da se stoga ne radi o dobitku koji se mogao osnovano očekivati. Stoga da su u cijelosti netočni i neosnovani navodi da bi tužitelju nastala šteta zbog pogrešnog projektiranja od strane tuženika 1., odnosno zbog dozvole gradnje po projektu koji nije odobren revizijom. Tužitelju da je dostavljena cjelovita i međusobno usklađena projektna dokumentacija, a što da dokazuje naknadno izrađen Projekt izvedenog stanja temeljem kojeg je tužitelj ishodio uporabnu dozvolu.

Podneskom od 30.6.2014. i tuženik 2. se očitovao na naprijed navedeni podnesak i uređenu tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja, navodeći kako se isti protivi objektivnoj preinaci tužbe iz tog podneska tužitelja. Istakao je i prigovor promašene pasivne legitimacije u odnosu na zahtjev koji je postavljen prema njemu, navodeći da je predmet ugovora o stručnom nadzoru bio nadzor čelične konstrukcije građevine. Međutim, s obzirom da je tužitelj u tijeku same gradnje odstupio od revidiranog glavnog projekta konstrukcije i potvrde glavnog projekta koja je na temelju istog izdata te je umjesto polumontažne stropne konstrukcije tipa "bijeli strop" izveo spregnutu stropnu konstrukciju, a koja nijedna od konstrukcija da nije bila predmet ugovora o stručnom nadzoru od 10.4.2009., koji se u svom sadržaju ticao jedino nadzora čelične konstrukcije. Stropnu konstrukciju u dijelu armirano-betonskih radova, kao i ostale armirano-betonske radove da je imao nadzirati dipl.ing.građ. Ivo Bojanić. Tuženik 2. je, kao i tuženik 1., otklonio postojanje svoje odgovornosti za bilo kakvu štetu, navodeći pritom i da iz sadržaja e-mailova koje je tužitelj dostavio u spis ne proizlaze činjenice koje tužitelj navodi. Istakao je da je obveza tužitelja kao investitora bila zatražiti reviziju od ovlaštenog revidenta, a što isti da nije učinio. Tuženik 2. da je po zakonskim zastupnicima, kao nadzorni inženjer za čeličnu konstrukciju, i usmeno u više navrata upozoravao tužitelja kao suinvestitora i i glavnog izvođača da naruči i obavi kontrolu izvedbenog projekta konstrukcije, a koji projekt da je izrađen od Nevena Perka, dipl.ing.građ., iz društva Stabilitas d.o.o. pod oznakom TD 53/08, koji da je uredno uručen tužitelju, a koji da je u sebi sadržavao 235.294,30 kg čelika predviđenog za ugradnju. U odnosu na sklopljeni ugovor o stručnom nadzoru od 29.4.2014. naveo je da istim nisu ugovoreni neki posebni rokovi izvođenja, a što da je učinjeno iz jednostavnog razloga što je tuženik 2. u ugovorni odnos i građenje predmetne zgrade ušao u situaciji kada je ista već bila itekako kompromitirana do tada nelegalno izvedenim radovima samog tužitelja. Tuženik 2. da je svoje ugovorne obveze izvršio bez bilo kakvih primjedbi na kvalitetu i rokove izvršenja djela, a rad da je obavljen sukladno propisima koji reguliraju obavljanje djelatnosti nadzora gradnje.

Tužitelj je osporio naprijed iznesene navode tuženika 1. i 2., a posebno da bi isti bio u posjedu odnosno da bi mu bio uručen izvedbeni projekt konstrukcije TD 53/08 koji bi bio podoban za revidiranje. Isto tako, tužitelj je podneskom od 10.2.2020. konačno uredio tužbeni zahtjev, a koje uređenje se odnosi na stopu zatraženih zateznih kamata, sve obzirom da je u

međuvremenu došlo do izmjene odredbe članka 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima, a kojem uređenju se tuženici nisu posebno protivili.

U odnosu na navode tuženika 2., da bi tužitelj podneskom od 30.4.2014. preinačio tužbu, ovaj sud smatra da takvi navodi tuženika nisu osnovani, jer tužitelj tim podneskom nije preinačio tužbu u smislu članka 191. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14, dalje ZPP-a), već je isti promijenio, dopunio odnosno ispravio pojedine navode iz tužbe, a zbog čega tužbeni zahtjev nije promijenjen niti povećan, a zbog čega se isto ne može smatrati preinakom tužbe, sve sukladno odredbama članka 191. stavak 3. ZPP-a.

U dokaznom postupku sud je pregledao isprave i dokumentaciju koja je priložena spisu te su izvedeni dokazi saslušanjem zz tužitelja Damira Medvida, zz tuženika 1. Stipe Baučića, zz tuženika 2. Davida Kuzmanića, kao i svjedoka Silvije Zdunić, Borisa Vranješa, Eugena Širole, Ive Bojanića, Sandi Fabjanović i Darija Marića. Isto tako izveden je dokaz građevinskim vještačenjem po Stjepanu Baniću, ing. graditeljstva iz Zagreba, stalnom sudskom vještaku za graditeljstvo i arhitekturu.

Tužbeni zahtjev tužitelja je osnovan.

Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za naknadu štete s osnova ugovorne odgovornosti za štetu i to prema tuženiku 1. zbog neispunjenja obveze iz Ugovora o izradi projektne dokumentacije za izgradnju putničkog terminala u trajektnoj luci Stari Grad od 22.4.2005., a prema tuženiku 2. zbog neispunjenja obveza iz Ugovora o stručnom nadzoru izgradnje putničkog terminala u trajektnoj luci Stari Grad od 10.4.2009. Tužitelj stoga potražuje isplatu naknade štete i to s osnova potrebe dodatnih ulaganja (dodatnih količina čelika, naknadnih radova na vodootpornom gipsu, radova na demontaži i montaži cjevovoda te troškova smještaja radnika) u objekt - zgradu putničkog terminala u trajektnoj luci Stari Grad u ukupnom iznosu od 1.216.878,99 kn, kao i s osnova izmakle koristi na ime mjesečnih zakupnina poslovnih prostora u zgradi, za razdoblje od osam mjeseci i to od listopada 2010. do svibnja 2011., u ukupnom iznosu od 53.528,00 EUR, a isplatu kojih iznosa tužitelj potražuje solidarno od tuženika 1. i 2.

Između stranaka nije sporno da su tužitelj, kao naručitelj i tuženik 1., kao izvršitelj 22.4.2005. sklopili Ugovor o izradi projektne dokumentacije za izgradnju putničkog terminala u trajektnoj luci Stari Grad (list 5-7 spisa), a kojim ugovorom se tuženik 1. obvezao izraditi i isporučiti projektnu dokumentaciju koja se temelji na tuženikovoju ponudi koja je prihvaćena od strane tužitelja.

Stranke su ugovorom predvidjele tri faze izrade projektne dokumentacije i to u I. fazi izradu dokumentacije za ishođenje načelne dozvole, zatim u II. fazi izradu glavnog projekta za građevinsku dozvolu te u III. fazi izradu izvedbene dokumentacije, a koja sva dokumentacija je pobliže opisana u članku 1. tog ugovora. Člankom 2. ugovora određeno je da se tuženik 1. kao izvršitelj obvezuje ugovoreni posao izvršiti u skladu s pravilima struke, Zakonom o gradnji i drugim važećim propisima te odredbama ugovora, a dokumentacija treba biti izrađena na način koji će osigurati da se temeljem nje mogu ishoditi sve potrebne suglasnosti i građevna dozvola. U članku 3. ugovoreni su rokovi u kojima se izvršitelj

obvezuje izraditi i isporučiti ugovorenu dokumentaciju. Nadalje, stranke su člankom 7., za rad iz članka 1. tog ugovora, ugovorile cijenu od 350.000,00 kn i to 105.000,00 kn za I. fazu, 140.000,00 kn za II. fazu te 105.000,00 kn za III. fazu, pri čemu je člankom 8. ugovora razrađen iznos odnosno način i rokovi plaćanja iste.

Isto tako, između stranaka nije sporno da su tužitelj, kao naručitelj i tuženik 2., kao izvršitelj 10.4.2009. sklopili Ugovor o stručnom nadzoru (list 7 spisa), kojim je tužitelj naručio, a tuženik 2. preuzeo obavljanje stručnog nadzora nad izvođenjem radova na izradi i montaži čelične konstrukcije građevine i to zgrade putničkog terminala u Starom Gradu na Hvaru, pri čemu se izvršitelj obvezao nadzor obaviti stručno i kvalitetno sukladno važećim zakonima, propisima i normama, te pravilima Hrvatske komore arhitekata i inženjera. Člankom 2. ugovora je određeno da taj stručni nadzor uključuje stručni nadzor sukladno pravilniku o cijenama Hrvatske komore arhitekata i inženjera te dio financijskog nadzora kojeg investitor zatraži od izvršitelja. Određeno je i da će izvršitelj za nadzornog inženjera imenovati dipl.ing.građ. Davida Kuzmanića. Cijena radova stručnog nadzora ugovorena je u iznosu od 6.500,00 EUR, bez uračunatog PDV-a.

Između stranaka je sporno jesu li tuženici 1. i 2. u potpunosti i u cijelosti izvršili svoje ugovorima preuzete obveze, odnosno je prilikom izrade projektne dokumentacije kao i obavljanja poslova stručnog nadzora došlo do pogrešaka i propusta tuženika, a koji su doveli do nastanka u tužbi opisane štete za tužitelja.

Na sporne okolnosti među strankama izvedeni su dokazi saslušanjem zz stranaka, kao i naprijed navedenih svjedoka.

U svom iskazu, danom na ročištu 22.5.2015., zz tužitelja Damir Medvid u bitnom je naveo da je tužitelj bio investitor i izvođač radova na izgradnji predmetnog putničkog terminala. Prema idejnom arhitektonskom projektu, izrada putničkog terminala da je bila predviđena od čelične konstrukcije, dok je međukatna konstrukcija trebala biti izgrađena od sprega čelika i betona. Idejni i glavni projekt kod tuženika 1. da je izvodio arhitekt Širola, a koji su sadržavali naprijed navedeni obilik i sadržaj konstrukcije, bez bijelog stropa, koji nije bio ugovoren niti sadržan u glavnom projektu arhitekture već je tek sadržan u glavnom projektu konstrukcije, a što da je odstupanje od idejnog projekta i glavnog projekta arhitekture te da od tada počinju problemi sa projektnom dokumentacijom koja je izrađena od strane tuženika 1. Na temelju idejnog projekta i glavnog projekta da je dobivena građevna dozvola, koja je postala pravomoćna 23.06.2008. Nakon toga, tužitelj da je pristupio poduzimanju radnji radi započinjanja izgradnje objekta, prije svega nabavke materijala prema projektnoj dokumentaciji koja je bila predana investitoru i glavnom izvođaču. U vrijeme pripremnih zemljanih radova na objektu, tužitelj da je utvrdio da postoje odstupanja u izradi glavnog projekta konstrukcije u odnosu na idejni projekt i glavni projekt arhitekture s jedne strane te da tužitelj kao budući vlasnik objekta ima upite o mogućem korištenju tog objekta od strane zainteresiranih osoba, svakako prije započinjanja radova i nabavke materijala predlaže projektantu tuženiku 1. izmjenu izvedebnog projekta konstrukcije u dijelu da se projektirana međukatna konstrukcija bijelog stropa vrati na početni projekt i to spreg čelika i betona, da se ugradi okno za dizalo i još neki detalji koji su vezani za arhitekturu, a ne konstrukciju. Ovi pregovori oko izmjene projektne dokumentacije koja se odnosi na konstrukciju da su se obavili u 10. mjesecu 2008. svakako prije započinjanja radova i ugovaranja nabavke

materijala i opreme za izgradnju. Tada da je od strane tuženika 1. angažiran tuženik 2. za izradu projektne dokumentacije koja se odnosi na izradu projekta čelične konstrukcije u dijelu izmjene koja se odnosi na međukatnu konstrukciju i to zamjena bijelog stropa spregom, a koji posao da je obavio kao projektant David Kuzmanić iz društva Kuzmanić & Šimunović d.o.o., kojeg je angažirao upravo tuženik 1. Gospodin Kuzmanić da je, po njegovim saznanjima, izradio i glavni projekt čelične konstrukcije, ali kako nije imao potrebne ateste za izradu takvog projekta drugo društvo da je stavilo pečat kojim se verificira izrada projekta od strane ovlaštenog inženjera. Prema tome, gospodin Kuzmanić da je od početka bio uključen u izradu projekta čelične konstrukcije od strane društva Geodata d.o.o. Kada se dogovorila navedena izmjena dijela projekta čelične konstrukcije da se znalo da treba pristupiti izradi izmejne i dopune glavnog projekta, da ne bi bilo problema u daljnjem tijeku izvođenja radova. Te činjenice da su poznate svim sudionicima u gradnji, uključujući i odgovornim osobama koji su bili vezani za predmetni posao. Naveo je kako mu je poznato da je gospodin Kuzmanić osobno glavnom revidentu projekta Borisu Vranješu iz Zagreba nosio glavni projekt konstrukcije, koji je sadržavao izmjene i dopune, na reviziju te da ga je povratno obavijestio da se radi o neznatnim odstupanjima koje treba uskladiti s glavnim projektom da bi se moglo nastaviti s izgradnjom. Prema tome ni od tuženika 1. ni gospodina Kuzmanića u toj fazi podnošenja glavnog projekta konstrukcije na kontrolu revidentu, njemu da nije dano upozorenje da treba prekinuti radove i aktivnosti na izgradnji objekta, dok se ne izvrši verifikacija glavnog projekta kroz izmjene i dopune, već da mu je rečeno da se radi o sitnicama koje treba uskladiti da bi se izmjene i dopune uključile u glavni projekt bez bilo kakvih ograničenja u pogledu izvođenja radova i nabavke materijala. S njegove strane da bi bilo neodgovorno i neprofesionalno da pristupi narudžbi tolike količine materijala, prije svega čelika te da započne s radovima, a da ga netko upozorava da postoje odstupanja radi kojih se dovodi u pitanje ishodenje uporabne dozvole. Tek naknadno, kad su radovi dalje tekli s izvođenjem na licu mjesta, kada je prema projektu izvedena čelična konstrukcija na objektu, da se utvrdilo da projekt čelične konstrukcije ima odstupanja radi čega da treba pristupiti dopuni izvedbenog projekta, a time i dopuni izvedbe radova da bi se predmetni objekt u planiranom projektu mogao dovršiti u izvedbi kakva je bila ugovorena. Radove u ugovorenom obimu u roh bau sistemu da je trebalo obaviti do 8. mjeseca 2010., međutim zbog problema sa projektom čelične konstrukcije koja se odnosi na međukatnu konstrukciju, a time i izmjene i dopune glavnog projekta objekta za koji je izdana građevna dozvola, da je prošlo dosta vremena na otklanjanu svih problema kako bi tužitelj mogao pristupiti dovršetku ugovorenih radova, a radi čega da je tužitelju nastupila šteta koju potražuje od tuženika. Tako da je trebalo 3 mjeseca da se revident ponovo izjasni odnosno prihvati projekt čelične konstrukcije, nakon čega je tužitelj trebao pristupiti dodatnim radovima koji su obuhvaćali pojačanja međukatne čelične konstrukcije i sve to je za posljedicu imalo daljnje poskupljenje čitavog projekta, kao i kašnjenje u dovršetku izgradnje, a s tim u vezi i predaja dijela prostora u tom objektu zainteresiranim osobama na zakup i sl. Pritom je zz tužitelja napomenuo kako je projekt čelične konstrukcije po građevnoj dozvoli imao količine od 174 tone, a na kraju da je ugrađeno čelika cca 258 tona ili 45% više od projektom predviđenog. Ovaj trošak da je posljedica manjkavosti u projektu za koji su odgovorni tuženici, radi čega se od njih potražuje naknada štete, uključujući i štetu radi kašnjenja u dovršetku izgradnje objekta, kao i izmakle dobiti koju je radi toga tužitelj pretrpio. Nakon što je u prvom mjesecu 2011. izdana izmjena i dopuna građevne dozvole, radovi na izgradnji objekta da su dovršeni u 4. mjesecu 2011., a uporabna dozvola za objekt je izdana 10.5.2011., kada se ima smatrati da je objekt dovršen. Prema tome, iz navedenog da je vidljivo da se je kasnilo sa dovršetkom izgradnje objekta

više od godine dana u odnosu na planirani rok, a sve iz razloga koji su se ticali nedostataka u projektu, kao i neaktivnosti nadzora, da se na vrijeme izrade i verificiraju projekti potrebni za izgradnju, prije svega glavni projekt konstrukcije.

Odgovarajući na posebna pitanja, naveo da su nakon izdavanja građevne dozvole započeti pripremni radovi, da bi u 1. mjesecu 2009. on bio obaviješten kako dogovorne promjene u čeličnoj konstrukciji neće utjecati na projekt gradnje objekta te da prema tome on nije imao nikakvih saznanja da projekt ima bilo kakve nedostatke radi čega bi trebalo zaustaviti radove i najprije riješiti izmjenu glavnog projekta i dobivanje izmjene dopune građevne dozvole. O tome da je on dobio saznanja 2010. i tada da je nastupio problem o kojem su upoznati svi sudionici. Naveo je i da su radovi na terenu bili praćeni izradom dokumentacije koja je dolazila iz 2 izvora i to od Kuzmanić & Šimunović d.o.o. i društva Stabilnost d.o.o. Društvo Stabilnost d.o.o. da je projekt predalo u proljeće 2009., a društvo Kuzmanić & Šimunović da je predalo projekt u 11. mjesecu 2008., a razlika u ova dva projekta je u tome što projekt konstrukcije društva Stabilnost d.o.o. nije sadržavao čelik, a projekt društva Kuzmanić & Šimunović d.o.o. nije sadržavao beton. Iskazao je da je strop definiran u idejnom projektu sa arhitektom Širolom 2006., koji je sadržavao spreg, dok je tuženik 1. u izradi projekta čelične konstrukcije samoinicijativno promijenio idejni projekt stropa i zamijenio ga bijelim stropom samo da bi omogućio isporuku materijala za traj strop od svog dobavljača i to je napravljeno 2008.

Zz tuženika 1. Stipe Baučić, u svom iskazu u bitnom je naveo da je idejni projekt izrađen od arhitekta Širole, u kojem da je pisalo da se projekt izrađuje od čelično betonske konstrukcije. To da je samo napomena na idejnom projektu, a daljnja razrada da je slijedila u glavnim projektima i izvedbenim projektima. Nakon sklapanja ugovora o izradi projektne dokumentacije tuženik 2. da je sklopio desetak ugovora o izvođenju projektne dokumentacije s ovlaštenim društvima i inženjerima kako bi ugovorena projektna dokumentacija na vrijeme bila isporučena tužitelju. U tom smislu da je za čeličnu konstrukciju bilo angažirano društvo Stabilnost d.o.o. i gospodin Kuzmanić iz društva Kuzmanić & Šimunović d.o.o. Izrada glavnog projekta da je bila povjerena njihovom zaposleniku ing. Širolu, dok je gospodin Staničić bio prethodni projektant betonske konstrukcije koji je zamijenjen projektantima iz društva Kuzmanić & Šimunović, kao i društva Stabilnost d.o.o. koje je bilo uključeno u izradu projekta konstrukcije. Organizacija posla oko izrade projektne dokumentacije od strane društva Geodata d.o.o. kao i komunikacija sa naručiteljem da je bila da naručitelj sve informacije i obavijesti izravno razmjenjuje sa projektantima koji izrađuju projekt u određenim segmentima, a njegovo sudjelovanje da je bilo dijelom protokolarno, a dijelom upoznavanje s problemom ako ga ima da bi se dogovorili kako to prevladati u suradnji s naručiteljem. Prema tome, gospodin Medvid da je izravne kontakte imao sa projektantima i to glavnim projektantom Širolom, nakon toga sa Matom Staničićem kojega je kasnije zamijenio David Kuzmanić za čeličnu konstrukciju, te da je došlo do zamjene glavnog projektanta pa je u izvedbenoj fazi projektne dokumentacije to bila Silvija Zdunić. Nakon ishođenja građevne dozvole i početka izgradnje objekta, zbog praktičnih problema u fazi pripremanja izrade betonsko čelične konstrukcije na objektu, koja je sadržana u idejnom i glavnom projektu konstrukcija, tužitelj da je na jednom od zajedničkih sastanaka u restoranu u Splitu na kojem su bili on, gospodin Medvid, gospodin Kuzmanić, projektant Širola i još neke osobe dogovorili izmjenu projekta u dijelu međukatne konstrukcije da ona u cijelosti bude izvedena u izvedbi bijelog stropa, uz napomenu da se je izmjena iz betonske konstrukcije koja je bila prvobitno zamišljena do one koja je navedena u idejnom projektu kao sprega

betona i čelika dogodila prije pribavljanja građevne dozvole, a taj sastanak u restoranu da se je po njegovom sjećanju dogodio u zadnjem kvartalu 2008. godine i tada da je dogovorena zamjena međukatne konstrukcije iz projekta koji je trebao biti sprega čelika i betona, bijelim stropom. Nakon toga je tuženik 1. s društvom Kuzmanić & Šimunović d.o.o. da je sklopio ugovor o izradi projekta čelične konstrukcije koji se odnosio na ove dogovorene promjene. Društvo Geodata d.o.o. da je sklopilo ugovor sa društvom Kuzmanić & Šimunović d.o.o. za izradu izvedbenog projekta, a glavni projekt sa društvom Stabilitet d.o.o. koji se odnosio na čeličnu konstrukciju. Izvedbeni projekt konstrukcije da je ugovoren u 10. mjesecu 2008. te da je on isti osobno sam predao z.z. utžitalja u sjedištu društva tuženika 1. u prvom kvartalu 2009. te ga pozvao da i ostala 3 primjerka preuzme jer se radi o obimnoj dokumentaciji. S tim u vezi nekoliko puta da je telefonski kontaktirao gospodina Medvida da preuzme preostale primjerke izvedbenog projekta čelične konstrukcije, koji ista uz različita obrazloženja nije preuzeo sve do danas. Odmah kod pristupanja izradi glavnog projekta konstrukcije gospodin Medvid da je od svih sudionika koji su bili uključeni u postupak izrade i glavnog i izvedbenog projekta čelične konstrukcije bio upoznat da treba pristupiti reviziji glavnog i izvedbenog projekta čelične konstrukcije za koji je izdana građevna dozvola. Za glavni projekt da je obavljena revizija, međutim za izvedbeni projekt nije se pristupilo reviziji projekta kod revidenta Borisa Vranješa, iako je tužitelj kao investitor na tu činjenicu više puta upozoren kao pretpostavku da bi se moglo graditi. Međutim, od početka izvođenja radova na objektu od strane tužitelja kao naručitelja i glavnog izvođača pa do dovršetka izgradnje objekta, tužitelj da je na licu mjesta u postupku izvođenja radova odstupao od izvedbenog projekta tako da su projektanti tuženika u više navrata trebali intervenirati radi usklađivanja dokumentacije u odnosu na stanje izvedenih radova na objektu. To je sve da je za posljedicu imalo neusklađenost odnosno odstupanje u izvedenim radovima u odnosu na izvedbenu dokumentaciju, na što je tužitelj bio upozoren, a nakon toga to je tražio i revident prilikom pregleda izmijenjenog projekta glavne konstrukcije kao i izvedbenog projekta za konstrukciju. Upravo radi toga u konkretnom slučaju da su nastupili problemi što tužitelj na vrijeme nije uskladio izvođenje radova sa projektnom dokumentacijom i preporukama revidenta, koji je u cijelom postupku bio uključen. Samo zbog toga da je došlo do problema u dovršetku izvođenja ugovorenih radova na strani tužitelja. Naveo je da ovaj tuženik nije bio uključen u postupak revizije koji je tekao između revidenta i naučitelja, a kako se kasnilo sa revizijom projekta koji se odnosio na konstrukciju između naručitelja i revidenta da su nastupili problemi koje je naknadno ad hoc trebalo rješavati u projektu i u izvedbi, radi čega je došlo do problema o kojima je više u svom iskazu govorio z.z. tužitelj.

Odgovarajući na posebna pitanja, naveo je da je u idejnom projektu bilo navedena izvedba objekta od betonsko čelične konstrukcije, kao i da je u izvedbenom projektu stajala izrada međukatne konstrukcije od trapeznog lima i betona (spreg), a ne bijeli strop. Iskazao je i da je na spomenutom zajedničkom sastanku između naručitelja i glavnog projektanta bilo dogovoreno odnosno da je postojao zahtjev naručitelja da se međukatna konstrukcija riješi bijelim stropom i nakon toga da je to sadržano u glavnom projektu, da bi se u izvedbenom projektu koji je nakon toga uslijedio na temelju konzultacija među sudionicima kao konačno rješenje prihvatilo spreg odnosno izrada od čeličnih limova povezanih betonom. Zamjena dijela projekta sa bijelog stropa na spreg, da je učinjena prije izrade izvedbenog projekta na zahtjev naručitelja, a koji zahtjevi da su se dogovarali usmeno, ali da ima i pisanih tragova. Informacije da se radovi na predmetnom objektu izvode protivno izrađenom projektu i izvedbenoj dokumentaciji, da je dobio dobio od glavnog projektanta Silvije Zdunić. Naveo je da nikakvih primjedbi na predanu projektnu i izvedbenu dokumentaciju nije bilo prema

tuženiku 1., osim u dijelu koji se odnosi na količinu čelika koja se ima ugraditi na objektu, a što to je prema obavijestima projektanta konstrukcije bila posljedica specifičnosti gabarita i lokacije zgrade.

Zz tuženika 2. David Kuzmanić, koji je saslušan na istom ročištu kad i zz. tužitelja te zz. tuženika 1, u svom iskazu u bitnom je naveo da se uključivanje društva Kuzmanić & Šimunović d.o.o. odnosno njega osobno u izradu projekta za izgradnju putničkog terminala u luci Stari Grad na otoku Hvaru dogodilo u 5 ili 6 mjesecu 2007., dakle u finišu izrade glavnog projekta koji u sebi obuhvaća izradu projekata svih struka i to u dijelu koji se odnosi na glavni projekt za kompletnu konstrukciju. Tuženik 1., kao nositelj poslova na izradi projektne dokumentacije, da je izradio glavni projekt i predao ih naručitelju radi pribavljanja građevne dozvole te ugovorilo sa društvom Stabilnost d.o.o., koje je poslovno povezano sa društvom tuženikom 2. za izradu projekta. Faktički to značilo da sam je on osobno bio angažiran na izradi projekta glavne konstrukcije, ali kako nije imao državni ispit to je poslove nominalno vodio projektant Perko iz društva Stabilnost d.o.o., iako je čitavi projekt u tom dijelu izrađen s njegove strane. To da je ta faktična formalna neusklađenost oko predaje glavnog projekta i izvedbenog projekta za konstrukciju. U knjizi glavnog projekta za konstrukciju da je bio predviđen bijeli strop + tlačna ploča od 5 cm. Takav projekt da je predan društvu Geodata d.o.o. koje ga je predalo naručitelju i na temelju takve projektne dokumentacije tužitelj da je ishodovao građevnu dozvolu. Prije predaje ostalih projekata, tako i glavnog projekta konstrukcije, tužitelj kao naručitelj je za taj projekt trebao angažirati i predati na reviziju revidentu. Prema tome, pravni odnos revizije i glavnog projekta je odnos između naručitelja i revidenta i s tim projektanti da nemaju veze, jer naručitelj i naručuje i plaća revidenta. Nakon što je pribavljena revizija, da je pribavljena i građevna dozvola. Nakon toga da se trebalo pristupiti izradi izvedbene dokumentacije, ovjeriti je po ovlaštenom revidentu te tek nakon toga početi sa izvođenjem konstruktivnih radova. Izvedbena dokumentacija odnosno izvedbeni projekt za konstrukciju da je napravljen s njegove strane koncem 2008 i predan društvu Tuženiku 1. koji ga je uredno platio. Kako je tužitelj kao naručitelj od svih sudionika u predmetnom poslu tražio i dodatne usluge, to da je od njih tražio da se predmetni izvedbeni projekt u digitalnom obliku pošalje revidentu, potencijalnim punuđačima i ostalim. Ovo da je u znak dobre volje i napravljeno i o tome je obaviješten tužitelj u e-mailu od 8.1.2009. Prema tome, tu da je samo navedeno da je izvedbeni projekt dostavljen revidentu i da slijedi njegovo izjašnjenje o tom projektu nakon dogovorenog odnosa između naručitelja i revidenta. Njemu da dalje nije poznato jesu li revident i naručitelj postigli sporazum odnosno je li revident dao suglasnost ili nije na izvedbeni projekt. Oni da su svoju obvezu izvršili prema naručitelju, društvu Geodata d.o.o. i čekali ako ima kakvih primjedbi revidenta da ih otklone. U izvedbenom projektu čelične konstrukcije da je već bio naznačen spreg odnosno izgubljena čelična oplata, međutim povratno o tome da nisu imali saznanja je li to konačno i dogovoreno. O toj činjenici njegovo saznanje da seže do onog časa kad je tužitelj naručio i izvršio kupnju sustava međukatne konstrukcije na već definiranu osnovnu čeličnu konstrukciju koja je prije toga izrađena i montirana, a nakon toga da je izgrađena i dovedena na montažu međukatna konstrukcija. Međukatna konstrukcija da je isporučena od strane Tisenkrup. Tuženik 2. da je 10.04.2009 sklopio ugovor o stručnom nadzoru i to samo za čeličnu konstrukciju koju da su pratili u tijeku montaže. Sve aktivnosti koje se tiču nadzora da su obavljali prema pravilima struke i o svemu obavještavali naručitelja. Problem da je bio što je naručitelj od samog početka pristupanja izradi projekta na licu mjesta samoinicijativno odstupao od projekta radi smanjivanja troškova i drugih razloga i to da je stvaralo probleme svima koji su bili uključeni

u izvođenje radova i nadzor, uključujući i tuženika 2. u dijelu nadzora. Radi toga da je trebalo rješavati određene poteškoće koje su se pojavile kod izvedbe međukatne konstrukcije. Tužitelj da je bio ne samo investitor i izvođač radova, već je zapravo i sam obavljao nadzor i na taj način držao pod kontrolom sve sudionike. Zbog ovoga nije se ništa moglo dogoditi na gradilištu, a da tužitelj nije bio upoznat i da zbog njegovih intervencija u projekt na licu mjesta ne dođe do odstupanja, a time i problema njima koji su pratili projekt kroz izradu izvedbene dokumentacije i nadzor. Kod takvog stanja stvari, sve što se je događalo da je rezultat aktivnosti naručitelja, a za koju tuženik nema niti može snositi bilo kakvu odgovornost. Naveo je da je sve projekte konstrukcije on osobno sa timom izradio, ali da je glavni projekt konstrukcije i izvedbeni projekt konstrukcije koji je predan naručitelju nominalno izrađen od društva Stabilitet d.o.o., dok je za potrebe izmjene i dopune građevne dozvole izradu izmjene glavnog projekta i izvedbenog projekta izradio tuženik 1., koji su bili podloga za izradu uporabne dozvole i predaju objekta. Glavni projekt konstrukcije da je izrađen 2007., izvedbeni projekt konstrukcije koncem 2008. i drugi dio izmjene i dopune glavnog projekta i izmjene i dopune izvedbenog projekta da su izrađene 2010. Naveo je i da mu nije poznato jesu li svi glavni projekti bili usklađeni, jer da je to u nadležnosti glavnog projektanta. Izjavio je da se odstupanje tužitelja odnosilo na cjelokupni projekt i to nosače stolarije, konstrukcija lifta, neke nadstrešnice, čelično stubište zamijenjeno betonskim, a što se tiče povećanje količine ugradnje čelika na objektu da je to rezultat predmjere količina u glavnom projektu, koje se iskazuju paušalno u skladu sa dužinama profila koji će biti upotrijebljeni ugrađeni u konstrukciju. Ovaj projekt da je vrlo složena konstrukcija te da je značajan dio količine čelika bio potreban za izvedbu detalja svih spojeva. Iskazao je da je kašnjenjem predaje izvedbenih projekata na reviziju rezultat volje investitora i glavnog izvođača radova da ima manevarski prostor u izvođenju radova prije nego revident da svoje izjašnjenje odnosno suglasnost u odnosu na promjene koje su izvršene.

U svom iskazu svjedokinja Silvija Zdunić je u bitnome je navela da je bila angažirana na izradi izmjena i dopuna glavnog projekta u ime društva Geodata i to od 2009. U trenutku njenog uključivanja u izradu te dokumentacije da je već bio izgrađen glavni projekt i dobivena građevinska dozvola. U tijeku započinjanja sa izgradnjom terminala da je zajedničkom sastanku na kojem su između ostalog bili zz tuženika 1. i zz tužitelja, dogovoreno je da se pristupi izmjeni glavnog projekta vezano za dizala i stubišta u terminalu te rješavanje glavnog projekta s dopunom koja se odnosila na čeličnu konstrukciju. Prema glavnom projektu konstrukcija da je bila čelična sa spregnutom betonskom pločom. Taj dio projekta da je trebalo dopuniti s elementima čelične konstrukcije, nosivih elemenata koji su se odnosili na izgublenu oplatu. Te promjene da su predstavljale izmjene glavnog projekta, a zbog čega da je investitor upozoren da za isto treba ishoditi suglasnost revidenta. Nakon što su izrađene te izmjene i dopune glavnog projekta ista da je sudjelovala na izradi izvedbene dokumentacije. Izrada izmjene i dopune glavnog projekta da je izrađena tijekom 2010., a nakon toga iste godine i izvedbena dokumentacija. Uz izradu te dokumentacije da je izrađen i projekt izvedenog stanja za potrebe ishoda uporabne dozvole. Navela je da je izvedbeni projekt konstrukcije izradio tuženik 2. te koliko se ona sjeća da bi isti bio predan tužitelju. Nadzor na gradilištu da je obavljao Ivo Bojanić te David Kuzmanić iz društva Kuzmanić&Šimunović d.o.o. izvedbenih projekata koji su se odnosili na izgradnju predmetne zgrade, da je bilo pet ili šest te da je ista dokumentacija izrađivana tijekom 2010., a predana početkom 2011. razlog tomu da su bile česte promjene odnosno intervencije, a kao posljedica traženja investitora. Iskazala je i da je izvedbena dokumentacija čelične konstrukcije predana zz tuženika osobno u

uredu tuženika 1., a što da je bilo u zimu 2009. Investitor da je bio upozoren na potrebu reviziju preuzete dokumentacije.

Svjedok Boris Vranješ, iskazao je da je bio angažiran kao ovlašteni revident vezano za dokumentaciju koja se odnosila na terminal u Starom Gradu. Njega da je angažirao investitor te da je on izdao potvrde glavnog projekta, izmjena i dopuna glavnog projekta, kao i izvedbene dokumentacije, a koja da se u tom dijelu odnosila na čeličnu konstrukciju koja je složena. Glavni projekt da je sadržavao čeličnu konstrukciju s tzv. bijelim stropom. Nakon toga, a da ne zna na čiju ideju ili prijedlog, taj bijeli strop da je zamijenjen montažnim sustavom Hoesch profilima na kojima je izvedena armirana betonska ploča. Ta izmjena i dopuna glavnog projekta da je njemu prezentirana te je s njegove strane izdana potvrda na te izmjene. Naveo je da je u pravilu to obveza investitora, ali da se u praksi u 99% slučajeva događa da projektant donosi revidentu dokumentaciju na potvrdu. Naveo je da ne zna tko mu je te izmjene i dopune donio, ali da je kontaktirao i s gospodinom Medvidom i gospodinom Kuzmanićem. Naveo je da je izgradnja čelične konstrukcije s bijelim stropom bila predviđena u prvom glavnom projektu izgradnje, a je li prvi glavni projekta konstrukcije bio usklađen sa tadašnjim glavnim projektom arhitekture da mu nije poznato jer on da pregledava i potvrđuje samo građevinski projekt konstrukcije. Iskazao je da je vezano za sva tri projekta, od projektanata, bio u kontaktu s projektantom Kuzmanićem. Očitujući se zbog čega je usaglašavan izvedbeni projekt čelične konstrukcije i u čemu je bio problem, naveo je da su nabavljeni limovi koji ne odgovaraju rasponu koji je bio predviđen u konstrukciji prema osnovnom projektu. Naveo je i da kada se počinje projektirati zadaća projektanta je da vodi računa o usklađenosti nosivosti limova i raspona konstrukcije, a da na već zasnovanoj konstrukciji isti treba adaptirati i prilagođavati. Iskazao je i da je s njegove strane, čim mu je projekt čelične konstrukcije predan na reviziju, utvrdio neusklađenost raspona lima u odnosu na raspone nosivih elemenata te da je o tome odmah obavijestio projektanta i tražio rješenja za situaciju. Prije toga nikakvu načelnu niti bilo kakvu drugu suglasnost na projekt kojeg nije vidio nije da ni projektantu ni investitoru.

Svjedok Eugen Širola, u svom iskazu je u bitnom naveo da je bio glavni projektant u fazi izrade idejnog projekta te zatim glavnog projekta, kao i autor arhitektonskog dijela projekta, a sve to kao zaposlenik tuženika 1. U idejnom, a i u kasnijem glavnom projektu da je bila predviđena čelična konstrukcija zgrade, a ne betonska. Naveo je i da se sjeća kako je tuženik 1. malo kasnio s predajom glavnog projekta, a s obzirom da je kasnio projekt konstrukcije, za koji je naknadno tuženik 1. angažirao tuženika 2. U odnosu na idejni projekt u kojem je međukatna konstrukcija bila predviđena kao spregnuta gdje se u profilirani lim lijevao beton u dogovoru s tužiteljem da je to u glavnom projektu zamijenjeno u montažnu konstrukciju "bijeli strop". Naveo je i da je u prvoj fazi kao projektant konstrukcije bio angažiran Mate Stanišić, ali obzirom da je isti kasnio s izradom projekata konstrukcije, istoga u fazi glavnog projekta da je zamijenio tuženik 2. Iskazao je i da je prilikom izrade glavnog projekta zaprimio i draft verzije različitih projekata, a koliko se on sjeća izrađivač glavne projektne konstrukcije da je bio tuženik 2. Naveo je da je u glavnom projektu arhitekture bila pogrešno navedena oznaka konstrukcije, a to iz razloga što je gotovo sva projektna dokumentacija koja je činila glavni projekt predana dva mjeseca prije samog glavnog projekta konstrukcije koji je predan naknadno.

Svjedok Ivo Bojanić, iskazao je da je on bio od strane investitora angažiran kao glavni nadzorni inženjer te da je osim te uloge bio i nadzorni inženjer za dio radova koji su se odnosili na obrtničke i betonske radove. Naglasio je da nije bio nadzorni inženjer za metalnu konstrukciju, već da je za to bila nadležna projektantska kuća koja je izrađivala projekt metalne konstrukcije. Naveo je da mu je poznato kako su bile određene izmjene projektne dokumentacije, ali da se svih detalja vezano uz to ne može sjetiti. Njegova uloga glavnog nadzornog inženjera da se sastojala u nadgledanju obavljanja poslova za koje je imenovan za pojedine radove. Naveo je i da koliko se sjeća nije bilo većih problema pri gradnji predmetnog objekta, a o neusklađenosti određenih projekata da nije bio obaviješten.

Svjedok Sandi Fabjanović je iskazala da je bila zaposlena kod tuženika 1. u vrijeme kad je to društvo bilo angažirano za izradu projektne dokumentacije. Njena uloga da je bila izraditi određena iscertavanja. Navela je da joj je poznato da je izvedbeni projekt konstrukcije za predmetnu zgradu izradio David Kuzmanić te da je isti taj projekt donio u njihovu firmu, radi predaje istog tužitelju, a koji projekt da je zz tužitelja preuzeo u njihovim prostorijama i to na način da mu ga je predao zz tuženika 1. Stipe Baučić, a što da je bilo krajem 2008. kad je taj projekt izrađen. Navela je da bi to bio jedini projekt konstrukcije koji je vidjela, ali da se zbog protoka vremena ne sjeća oznake odnosno broja istog.

Svjedok Dario Marić iskazao je da je njegova firma Hale-mont d.o.o. Našice bila angažirana za izvođenje montaže čelične konstrukcije predmetne zgrade te da se izrada te čelične konstrukcije radilo u njihovoj radionici, a nakon toga sastavljala na vijke na licu mjesta jer se zgrada radila. Ugovor s investitorom odnosno s tužiteljem da su potpisali u 3. mjesecu 2009., a radovi da su bili gotovi kroz nekih 6. mjeseci. Naknadno da su ugovoreni i dodatni radovi u 9. mjesecu 2009. kad su na toj zgradi izgrađivani trapezni limovi, koji su dio spregnute betonske konstrukcije. Da se radi o međukatnoj konstrukciji koja se još naziva "izgubljena oplata". Navedene radove čelične konstrukcije da su radili po izvedbenom projektu tuženika 2. Svi radovi u konačnici da su izvedeni te da su isti u cijelosti i plaćeni. Vezano uz ugrađene količine čelika u montažnu konstrukciju za koju je s investitorom sklopljen ugovor da su prema sklopljenom ugovoru ugovorene u ukupno 210 tona čelika te da je prema tom ugovoru ukupna vrijednost radova bila 2.946.300,00 kn. Pritom je naveo i da ta ugovorena količina čelika nije bila po principu "ključ u ruke", već da su se konačne količine n kraju izvođenja radova trebale računati, a njemu da nije poznat podatak o tome koliko je u konačnici ugrađeno čelika u taj objekt, ali da misli da količine za koje je ispostavljen konačni račun nisu puno odstupale.

Radi utvrđivanja činjenjica koje se odnose na ispunjenje obveza stranaka iz ugovora od 22.4.2005. i 10.4.2009., a koje su između stranaka sporne, rješenjem ovog suda od 1.10.2015. određeno je izvođenje dokaza građevinskim vještačenjem, a za vještaka je imenovan Stjepan Banić iz Zagreba, stalni sudski vještak za graditeljstvo i arhitekturu, a koji vještak je izabran od strane suda budući da se stranke nisu mogle usuglasiti oko imenovanja osobe vještaka.

Imenovani sudski vještak je 22.2.2016. dostavio sudu svoj pisani nalaz i mišljenje, a u kojem je u zaljučku tog nalaza i mišljenja utvrdio da bi tuženik 1. kao ugovaratelj izrade projektne dokumentacije i tuženik 2. kao poslovni partner u konstruiranju konstrukcije predmetnog objekta svojim neadekvatnim pristupom prouzrokovali štetu investitoru. Pritom

je naveo da je glavni projektant svojom izjavom potvrdio da je u projektu sve usklađeno, ali da utvrđene činjenice govore suprotno i to u odnosu na glavni projekt konstrukcije. U idejnom projektu da je definirana spregnuta međukatna konstrukcija, u glavnom projektu arhitektonski dio da je također spregnuta konstrukcija, a da bi u glavnom projektu konstrukcije to bio "bijeli strop" (a ne spregnuta konstrukcija), a iz čega proizlazi da je projektant konstrukcije promijenio istu, a da o tome nije izvjestio niti dobio pisanu privolu investitora i glavnog projektanta. Projektant konstrukcije da nije pravodobno korigirao konstrukciju glede zahtjeva revidenta čelične konstrukcije, već da je to ugradio u glavni projekt izmjene i dopune konstrukcije iz svibnja 2010. Također, naveo je da iako su projekt konstrukcije izrađivale dvije projektantske kuće, ista osoba da je uvijek bila autor u svim projektima od prvog do zadnjeg, pri čemu da su se u tehničkim opisima za međukatnu konstrukciju navodili različiti – drugi i neispravni podaci. Tako primjerice da u iskazu čeličnog materijala je također simptomatično da svaki projekt ima drugu težinu i to ne u okviru dozvoljenih odstupanja, već se povećava za cca 37%. Također, naveo je i da tuženik 2., koji je istodobno bio u ulozi projektanta i nadzornog inženjera za konstrukciju, te tako imao sve pod kontrolom, nije postupao krajnje odgovorno i profesionalno što je njegova zakonska obveza, pa tako nije pisanim putem upozorio investitora na odstupanja u tipu međukatne konstrukcije, niti o traženju za dopunom projekta konstrukcije, a isto tako da je trebao sve te razlike i odstupanja upisati u građevinski dnevnik, a po potrebi zatražiti i obustavu radova, ako su oni u suprotnosti s projektom i izdanom dozvolom, što nije napravljeno. U tom nalazu i mišljenju vještak je utvrdio, u rekapitulaciji troškova koji su tužitelju nastali radi nedostataka u projektu konstrukcije, da bi isti s osnova razlike u težini čelične konstrukcije između glavnog projekta konstrukcije i projekta konstrukcije izmjene i dopune iznosili 736.200,00 kn, zatim da bi s osnova razlike u težini čelične konstrukcije između ugrađenog čelika po podizvođačima i projekta konstrukcije izmjene i dopune troškovi iznosili 308.866,39 kn, dok bi s osnova oblaganja (sanacija) otvora knaufom i ostalih radova nakon ugradnje dodatnih ojačanja konstrukcije troškovi iznosili 161.187,81 kn, a što dakle ukupno iznosi 1.206.254.20 kn (bez PDV-a), odnosno 1.507.817,75 kn s PDV-om. Također, troškovi naknadne sanacije – izmještanja hidrantske mreže da su iznosili 9.840,00 kn, pa da stoga sveukupni troškovi (šteta) tužitelja iznose 1.517.657,75 kn.

Tužitelj nije imao posebnih primjedbi i prigovora na nalaz i mišljenje sudskog vještaka, dok su tuženici 1. i 2. istakli niz prigovora, ističući pritom da predmetni vještak nema visoku stručnu spremu te da isti ne posjeduje potrebno iskustvo i stručna znanja za predmetno vještačenje, kao i da je vještak izradio svoj nalaz i mišljenje bez pregleda predmetnog spisa, a i na temelju dokumentacije koju je samo tužitelj dostavio vještaku, bez poziva tuženicima u tom smislu. Također osporavali su izrađeni nalaz i mišljenje navodeći da vještak nije utvrdio sporne građevinske činjenice te da njegovi zaključci nemaju uporišta u dokumentaciji spisa.

U odnosu na prigovore tuženika 1. i 2. potrebno je istaknuti da je iz samog nalaza i mišljenja razvidno da je vještak naveo kako je pri izradi tog nalaza izvršio uvid u dokumentaciju iz raspravnog spisa, a isto je i naknadno potvrdio navodeći da je nakon donošenja rješenja o vještačenju, od tada uređujućeg suca, preuzeo predmetni spis za potrebe vještačenja. Isto tako, taj vještak se u vrijeme njegovog imenovanja u ovom postupku, a i nakon toga nesporno nalazio na listi stalnih sudskih vještaka, zbog čega se prigovori tuženika u tom smislu ukazuju u cjelosti neosnovanim.

U odnosu na dokumentaciju koju je tužitelj dostavio vještaku za potrebe izrade vještva ističe se da je u točki III. izreke rješenja ovog suda od 1. listopada 2015. vještaku naloženo izraditi nalaz i mišljenje na temelju uvida u isprave koje se nalaze u spisu, kao i isprave koje će vještaku na njegov zahtjev dostaviti stranke. Vještak je, nakon donošenja rješenja o vještačenju, dostavio sudu dopis od 16.10.2015. navodeći u istom kako iz iskustva, a i prije samog provođenja vještačenja, daje popis dokumentacije koja će biti neophodna za izradu vještva, a koji dopis vještaka je dostavljen kako tužitelju, tako i tuženicama 1. i 2. Tužitelj je naveo kako je reagirajući na taj dopis dostavio vještaku dokumentaciju s kojom je raspolagao, a nakon čega je tužitelj tu istu dokumentaciju dostavio i u ovaj spis te je ista dana na uvid tuženicama 1. i 2., a nakon toga i skenirana te priložena u DVD obliku u spis (list 502 spisa). S obzirom da su tuženici 1. i 2. i nakon toga imali primjedbe, dan je nalog sudskom vještaku da tu dokumentaciju pregleda i usporedi sa onom dokumentacijom koju mu je tužitelj ranije dostavio te se vještak u svom podnesku od 4.2.2019. izjasnio kako se u najvećem dijelu radi o istovjetnoj dokumentaciji uz iznimku dvaju dokumenata, a koje bi zapravo predstavljale dvije verzije istih isprava, i koje razlike niti jednog trenutka da nisu utjecale na njegovo vještvo. Stoga je vještak izjavio da i nakon dopunskog uvida i provjere u predmetnu dokumentaciju ostaje kod svog nalaza i mišljenja koji je dostavljen sudu 22.2.2016. Napominje se da tuženici nakon dostave nalaza i mišljenja vještaka nisu naveli da bi postojala bilo kakva druga dokumentacija, suprotna od one na temelju koje je vještačeno, a niti su kakvu drugu dokumentaciju priložili u spis, zbog čega se i takvi prigovor tuženika ukazuju neosnovanim.

Vještak je svoj nalaz i mišljenje i usmeno iznio, dijelom na ročištima od 23.7.2019. i 20.9.2019. te konačno na ročištu od 24.1.2020., te se također pisanim podnescima očitovao, odnosno dao odgovore na postavljena pitanja stranaka i to podnescima od 6.11.2019. i 10.1.2020., ostajući i nakon toga kod svog osnovnog nalaza i mišljenja od 22.2.2016.

Po ocjeni ovog suda, nalaz i mišljenje sudskog vještaka nije u suprotnosti s ispravama i dokumentacijom koja je dostavljena u spis te je isto vještvo dovoljno dobro obrazloženo, a vještak je isto tako dostavom pisanih odgovora na postavljena pitanja otklonio primjedbe tuženika. Budući da tuženici svojim prigovorima nisu u dovoljnoj mjeri doveli u pitanje utvrđenja sudskog vještaka da bi se zbog toga trebalo provoditi novo građevinsko vještačenje, to je stoga sud takav prijedlog tuženika, ocjenjujući isti kao suvišan, odbio.

U odnosu na utvrđenja sudskog vještaka Stjepana Banića iz njegovog nalaza i mišljenja od 22.2.2016., da je zbog pogrešaka u izradi projektne dokumentacije od strane tuženika 1., a poglavito projekta konstrukcije koji nije bio u skladu s glavnim projektom – arhitektonski dio, kao i propusta tuženika 2. koji je kao nadzor za izvođenje radova čelične konstrukcije propustio poduzeti sve potrebne mjere, došlo do nastanka štete na strani tužitelja u vidu povećanja potrebne količine čelika za ugradnju, kao i radova na knaufu (vodootpornom gipsu) te ostalih radova, ističe se da takvi zaključci proizlaze i iz isprava dostavljenih u spisu.

Tužitelj je tvrdio kako je nakon izrade glavnog projekta i ishoda građevinske dozvole naknadno utvrđeno da je u glavnom projektu konstrukcije kao konstrukcija naveden "bijeli strop", a da je od početka i to od samog idejnog projekta konstrukcija bila predviđena kao spreg čelika i betona. Takvi navodi tužitelja proizlaze ne samo iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka, već i iz dostavljenog idejnog projekta izrađenog od strane tuženika 1. i to projektanta Eugena Širole iz prosinca 2006. (list 293-300 spisa) u kojem se u tehničkom opisu

navodi da je konstrukcija spregnuta čelično – betonska te da je međukatna konstrukcija spregnuta i sastoji se od čeličnih HEA profila na koji je pričvršćen rebrasti trapezni lim. Nadalje i u glavnom projektu – arhitektonski projekt iz veljače 2007. (list 301-305 spisa) razvidno je da je konstrukcija navedena kao spregnuto čelično – betonska, dok se međukatna i krovna konstrukcija sastoji od širokopojasnih I profila koji su preko profiliranih trapeznih limova spegnuti u betonsku ploču. S druge strane, u glavnom projektu konstrukcije, a koji bi trebao biti usklađen s glavnim projektom – arhitektonski dio, navodi se drugačiji opis konstrukcije te se kao međukatna konstrukcija navodi tzv. "bijeli strop".

Prema navodima tužitelja, a što potvrđuje i sudski vještak, na temelju tako neusklađene dokumentacije, ne bi se mogla naknadno ishoditi uporabna dozvola, a zbog čega je očito bilo potrebno pristupiti izmjeni te projektne dokumentacije.

Međutim, upravo prilikom izmjene projektne dokumentacije i to projekta konstrukcije, tužitelj tvrdi da je došlo do pogrešaka u projektiranju, a koje su dovele do toga da već gotovo izgrađeni objekt nije dobio potrebna odobrenja revidenta, zbog čega je projektnu dokumentaciju trebalo ponovo mijenjati, a samim time i naknadno izvoditi radove na ojačanju čelične konstrukcije. Upravo problemi vezani uz pogrešno projektiranje u izmjenama i dopunama glavnog projekta konstrukcije, prema navodima tužitelja glavni su uzrok nastanka štete. Naime, inženjer David Kuzmanić, zaposlenik tuženika 2., a kojeg je tuženik 1. angažirao kao podprojektanta i to za izradu projekta čelične konstrukcije, da je suprotno uputama proizvođača pogrešno projektirao raspon spregnute međukatne konstrukcije, a zbog čega taj projekt konstrukcije nije ni dobio pozitivno mišljenje revidenta, iako su tuženici, a poglavito tuženik 2., držali tužitelja u uvjerenju da su u kontaktu s revidentom te da neće biti problema oko ishoda pozitivnog mišljenja vezano uz izvedbeni projekt konstrukcije.

Točnost takvih navoda tužitelja proizlazi iz e-mail poruka priloženih spisu (list 52-58 spisa), a iz kojih je razvidno da je inženjer David Kuzmanić od početka bio angažiran na izradi projekta konstrukcije, a što uostalom i sam potvrđuje u svom iskazu, te da je isti komunicirao s revidentom te mu upućivao dopise, kao i izrađene izmjene i dopune projekata, a što proizlazi i iz iskaza svjedoka - revidenta Borisa Vranješa. Isto tako iz e-mail poruke od 15.7.2010. proizlazi je da je z.z. tuženika 2. David Kuzmanić upoznat da revident nije zadovoljan s debljinom međukatne ploče te kako isti navodi da on to odavno zna te da su na neki način prekršene dvije stvari u odnosu na upute proizvođača, odnosno ono što proizvođač garantira, a to su raspon i minimalna debljina ploče.

Prema službenoj bilješci ovlaštenog revidenta Borisa Vranješa od 12.7.2010. (list 59 spisa) razvidno je da je obavljena revizija glede mehaničke otpornosti i stabilnosti metalnih i spregnutih konstrukcija glavnog projekta – izmjene i dopune te da je ustanovljeno kako odabrani sustav spregnute međukatne konstrukcije s armirano-betonskom pločom u rasponu 6,5m nema dostatnu nosivost za moguća djelovanja na konstrukciju, a zbog čega da ga je potrebno ojačati te ponovo urediti komplet glavni projekt kao jednu cjelinu, koja će obuhvatiti izvorno stanje konstrukcije s dodatim ojačanjima, a što se sve odnosi na diletacije 1. i 2. i to za stropne konstrukcije 1. i 2. etaže. Nadalje, iz dopisa istog revidenta od 2.8.2010. (list 60 spisa) vidljivo je i da predloženo ojačanje međukatnih spregnutih konstrukcija, koji izrađen od

tuženika 2., također ne smatra "najsretnijim" rješenjem te da je potrebno ponovo urediti kompletan glavni projekt kao jednu cjelinu.

Tuženik 2. nije posebno osporio navode tužitelja da bi prilikom projektiranja izmjena i dopuna projekta konstrukcije došlo do pogreške u naprijed navedenim izračunima u odnosu na raspon međukatne ploče, a koji bi bili suprotni uputama proizvođača (list 61-77 spisa), zbog kojih je revident i dao negativno mišljenje, već je zz tuženika 2. David Kuzmanić u svom usmenom iskazu to pokušao opravdati činjenicom da je upravo zbog stalnih traženja tužitelja bilo potrebno mijenjati projektnu dokumentaciju.

Kako je dakle upravo zbog činjenice pogrešno izvedenih proračuna u projektnoj dokumentaciji i to projekta konstrukcije došlo do potrebe da se u studenom 2010. moraju ponovo izvoditi radovi i vršiti preinake na samoj građevini, a koji izmijenjeni projekt konstrukcije je izrađen od strane tuženika 2., kao podprojektanta kojeg je angažirao tuženik 1., to stoga sud smatra da u konkretnom slučaju postoji odgovornost tuženika za naknadu štete tužitelju.

Naime, tuženik 1. kao glavni projektant stoga očito nije, sukladno članku 1. i 2. Ugovora sklopljenog s tužiteljem, izradio i isporučio izvedbenu dokumentaciju temeljem koje bi se dobila suglasnost i odobrenje revidenta, a nakon toga ishodila i uporabna dozvola u predviđenim rokovima izgradnje. Prema odredbama članaka 600. i 601. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje ZOO), a koje sadržajno jednake odredbe su bile propisane člancima 610. i 611. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/91., 73/91., 111/93., 3/94., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01, dalje ZOO/91), ako iz ugovora ili naravi posla ne proizlazi što drugo, izvođač nije dužan posao obaviti osobno, ali izvođač i nadalje odgovara naručitelju za izvršenje posla i kad posao ne obavi osobno te isto tako izvođač odgovara za osobe koje su po njegovom nalogu radile na poslu koji je preuzeo kao da ga je sam izvršio. Nadalje, i prema članku 36. stavak 1. Zakona o gradnji (Narodne novine broj 175/03, 100/04), koji zakon je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora između tužitelja i tuženika 1., ako u projektiranju sudjeluje više projekatanta, za cjelovitost i međusobnu usklađenost projekata odgovoran je glavni projektant. S obzirom da je upravo tuženik 1. kao glavni projektant, angažirao tuženika 2. kao podprojektanta, to stoga i u smislu naprijed navedenih zakonskih odredbi postoji odgovornost tuženika 1.

Odgovornost tuženika 2. proizlazi iz činjenice da isti nije uredno izvršio svoje ugovorom preuzete obveze nadzora nad izvođenjem radova na izradi i montaži čelične konstrukcije. Naime, tuženik 2. je tvrdio kako tužitelj, iako je znao da izvedbeni projekt konstrukcije nije podnesen na reviziju, nastavio sa izvođenjem radova te da je stoga sam odgovoran za nastanak štete. Takve navode tuženika 2. ovaj sud ne smatra osnovanim, jer ako je tome doista tako, onda je on kao nadzorni inženjer u dijelu radova čelične konstrukcije bio dužan na to upozoriti pa čak i obustaviti izvođenje radova, a što isti očito nije učinio. Prema tada važećem Zakona o prostornom uređenju i gradnji (Narodne novine br. 76/07 do 78/15), članak 185., proizlazi da je isti bio dužan nadzirati građenje te bez odlaganja upoznati investitora o svim nedostacima, odnosno nepravilnostima koje uoči tijekom gradnje. Na to je ukazao i sudski vještak Stjepan Banić u svom nalazu i mišljenju navodeći da tuženik 2. nije pisanim putem upozorio investitora – izvođača na odstupanje o tipu međukatne konstrukcije

te da je isti trebao sve razlike odstupanja upisati u građevinski dnevnik, a po potrebi zatražiti i obustavu radova, ako su oni u suprotnosti s projektom i izdanom dozvolom. Navodi zz tuženika 2. da bi isti o svemu navedenom usmenim putem obavijestio tužitelja, u suprotnosti su sa navodima i iskazom z.z. tužitelja, jer tužitelj navodi da ga tuženik 2. nije upozorio niti mu ukazao da postoje bilo kakvi problemi zbog kojih izmjene i dopune projektne konstrukcije neće proći reviziju, a što se u konačnici i dogodilo. Niti navodi tuženika 2. da isti ne bi bio dužan nadzirati radove međukatne konstrukcije, već da je to bila dužnost glavnog nadzornog inženjera Ive Bojanića, također nisu osnovani jer je iz iskaza svjedoka Ive Bojanića razvidno da isti nije bio nadzorni inženjer za metalnu konstrukciju koja je ugrađena u zgradu, već da je za to bila nadležna projektantska kuća koja je izrađivala projekt metalne konstrukcije, a što je dakle bio tuženik 2. Isto tako, iz dostavljene službene bilješke revidenta Borisa Vranješa od 12.7.2010., a koja bi se odnosila na reviziju otpornosti i stabilnosti metalnih i spregnutih konstrukcija, razvidno je da bi se isto odnosilo na stropne konstrukcije 1. i 2. etaže. Upravo stoga ni prigovor promašene pasivne legitimacije tuženika 2. nije osnovan.

Osim što je bio angažiran da obavlja nadzor nad izvedbom čelične konstrukcije od strane tužitelja, tuženik 2. je od strane tuženika 1., kao glavnog projektanta bio angažiran da izradi glavni izvedbeni projekt konstrukcije. Vezano uz sam sklopljeni ugovor o nadzoru od 10.4.2009. ističe se da je isti prema navodima tužitelja, a što tuženik 2. niti ne osporava, sklopljen na temelju ponude tuženika 2. od 9.4.2009 (list 50 spisa) u kojoj se, osim nadzora nad izvedbom čeličnih konstrukcija, nude i usluge utvrđivanja valjanosti projektne dokumentacije, usklađenosti glavnog projekta i izvedbenog projekta konstrukcije te ovjera od starne revidenta.

Kako se dakle radi o ugovorima koje su tuženici 1. i 2. sklopili s tužiteljem vezano uz istu građevinu, kao i obzirom da je tuženik 2. istovremeno s radovima nadzora na izradi i montaži čelične konstrukcije bio angažiran, kao podprojektant tuženika 1., upravo na izradi izmjena i dopuna projekta konstrukcije, to sud stoga smatra da se radi o takvoj povezanosti zbog koje postoji solidarna odgovornost tuženika 1. i 2. za naknadu štete tužitelju.

U odnosu na sam nastanak štete odnosno visinu nastale štete, ista je utvrđena kako na temelju nalaza i mišljenja sudskog vještaka, tako i na temelju isprava i dokumentacije koja je priložena spisu. Tužitelj je u spis dostavio specifikaciju ukupne količine čelika za diletaciju 1. i 2. koja je prvotno bila predviđena za ugradnju od strane tuženika 2. (list 83-85 spisa), kao i troškovnik izvoditelja radova Hale-mont d.o.o., I. privremenu i okončanu situaciju Bravar-montaže d.o.o., zatim I. i II. privremenu i okončanu situaciju društva VD Mont d.o.o., kao i račune br. R2 -29 i br. 1/11 te izvatke iz svojih poslovnih knjiga s potvrdama o uplatama (list 86-108 spisa), a iz kojih proizlazi osnovanost visine utužene tražbine tužitelja s osnova naknade štete na ime ugradnje dodatnih količina čelika u iznosu od 1.041.931,18 kn, zatim naknadnih radova na vodootpornom gipsu u iznosu od 161.187,81 kn, radova na demontaži i montaži cjevovoda u iznosu od 8.000,00 kn te smještaja radnika za vrijeme izvođenja radova na montaži dodatnih količina čelika u iznosu od 5.760,00 kn. Također i sudski vještak u svom vještvu utvrđuje troškove (štetu) tužitelja na ime odlaganja (sanacija) otvora knaufa u iznosu 161.187,81 kn, dok visinu istih troškova s osnova razlika u težini odnosno količini čelika utvrđuje u čak i nešto većem iznosu no što tužitelj potražuje i to od ukupno 1.045.066,39 kn (bez PDV-a) te za sanaciju – izmještaj hidrsantke mreže u iznosu 9.840,00 kn.

Sukladno navedenom, navode tužitelja da je istom, osim materijalne štete s osnova ugradnje dodatnih količina čelika i s osnova troškova dodatnih radova, nastala šteta i s osnova izmakle koristi ovaj sud smatra osnovanim, jer je tužitelj u spis dostavio predugovore o zakupu poslovnih prostora sklopljene s društvima Vidoš travel d.o.o. od 28.4.2010., Matom Tepićem vl. pekarskog obrta TEPIĆ od 28.4.2010. te Egeo more d.o.o. od 1.6.2010., kao i ponude i prihvati iste iz travnja 2012. s društvom JADROLINIJA na temelju kojeg je s istim kasnije sklopio ugovor o zakupu tog poslovnog prostora od 5.5.2011. (list 109-134 spisa), a iz kojih proizlazi točnost navoda tužitelja o iznosima ugovorenih mjesečnih zakupnina koje bi isti ostvario u razdoblju od listopada 2010., kada je s pravom očekivao da će ishoditi uporabnu dozvolu, do svibnja 2011., kada je ista i konačno ishoda, a iz čega proizlazi i osnovanost i visina utužene štete s osnova izmakle koristi u ukupnom iznosu od 53.528,00 EUR.

Tuženici su tijekom postupka istakli i prigovor zastare utužene tražbine te prigovor prekluzije, a koji prigovori su također ocijenjeni kao neosnovani.

Vezano uz prigovor zastare, a na što ukazuje i sam tužitelj, radovi na predmetnom objektu konačno su završeni u travnju 2011., dok je uporabna dozvola izdana u svibnju 2011., te je tada tužitelj zapravo mogao utvrditi koliki je ukupan opseg (visina) štete, a obzirom da je tužba u ovom predmetu podnesena 14.8.2013., to je stoga očito da u konkretnom slučaju nije protekao ni trogodišnji rok zastare u smislu članka 228. ZOO-a u vezi s člankom 230. ZOO-a, a samim time niti opći zastarni rok od 5 godina iz članka 225. ZOO-a.

Tužitelj je osporio i istaknuti prigovor prekluzije navodeći da se u konkretnom slučaju ne radi o nedostacima na građevini na koje bi se primjenjivao bilo kakav prekluzivni rok, jer da je tužitelj čim je doznao za nedostatke u projektu konstrukcije upozorio na iste te zatražio ispravak projekta. S obzirom da su izrađene promjene projekta konstrukcije tako da bi mogao proći reviziju i dobiti uporabnu dozvolu, koja uporabna dozvola je na temelju konačno dovršenog i izmijenjenog projekta ishoda, a zbog čega više i nije bilo razloga za daljnjim prigovorima. Dakle, prigovor da je bio podnesen, a projektant da je ispravio projekt. Međutim, zbog grešaka koje su prethodno učinjene prilikom projektiranja konstrukcije, kao i tijekom vršenja nadzora da je nastala šteta na ime potrebe dodatnih ulaganja u građevinu i na ime izgubljene koristi jer je došlo do kašnjenja u dovršetku građevine. Stoga da tužitelj nije prekludiran tražiti naknadu štete, iz razloga što nije prigovorio kvaliteti i rokovima, a sve i kad bi postojali uvjeti za podnošenje takvog prigovora tuženici da bi bili isključeni od tog prava, a sve sukladno odredbama članka 607. ZOO-a jer su isti za nedostatke znali, odnosno isti nisu mogli ostati nepoznati. Tako iznesene navode i osporavanja istaknutog prigovora tuženika prihvaća i ovaj sud, a radi čega je i taj prigovor tuženika ocijenjen neosnovanim.

Slijedom svega naprijed navedenog, sukladno odredbama članka 8. ZPP-a, sud je zaključio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan pa je stoga i odlučeno kao u točki I. izreke presude.

Tužitelju su, sukladno odredbama 29. stavak 1. i 2. ZOO-a, dosuđene i zatezne kamate koje na iznos materijalne štete od 1.216.878,99 kn teku od dana podnošenja tužbe do isplate, a na pojedinačne mjesečne iznose štete s osnova izmakle koristi, za razdoblje od listopada 2010.

do svibnja 2011., teku od svakog prvog dana u mjesecu pa do isplate i to po stopi koja se do 31. srpnja 2015. određivala, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015., kada je stupio na snagu Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 78/15) kojim je izmijenjena odredba članka 29. stavak 2. ZOO-a, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekuće polugodištu za tri postotna poena, a kako je to tužitelj uostalom i zatražio konačno uređenim tužbenim zahtjevom.

Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama članka 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19) i članka 155. ZPP-a, uz primjenu Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15, dalje OT) te odredbi Tarife sudskih pristojbi, a sve to obzirom na vrijednost predmeta spora od 1.618.338,99 kn. Budući da je tužbeni zahtjev tužitelja usvojen, to su stoga tuženici dužni naknaditi tužitelju troškove koji su mu bili potrebni za vođenje ovog postupka.

Tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka sud je ocijenio osnovanim u odnosu na zatražene troškove sastava tužbe u iznosu do 16.190,00 kn, sukladno Tbr. 7. t. 1. i Tbr. 50. OT-a, zatim za sastav četiri obrazložena podneska od 29.4.2014., 11.9.2015., 27.4.2017. i 18.1.2018. u iznosu od po 16.190,00 kn za svaki od tih podnesaka, sukladno Tbr. 8. t. 1. u vezi s Tbr. 7. t. 1. i Tbr. 50. OT-a, zatim za zastupanje na ročištima od 27.6.2014., 5.11.2014., 21.1.2015., 27.5.2015., 13.7.2018., 5.12.2018., 25.2.2019., 23.7.2019., 20.9.2019., 19.11.2019., 24.1.2020. i 15.9.2020., u iznosu od po 16.190,00 kn za svako ročište, sukladno Tbr. 9. t. 1. u vezi s Tbr. 7. t. 1. i Tbr. 50. OT-a, kao i za zastupanje na ročištima od 22.11.2017. i 5.2.2018. u iznosu od po 8.095,00 kn za svako od ta dva ročišta, sukladno Tbr. 9. t. 2. u vezi s Tbr. 7. t. 1. i Tbr. 50. OT-a, zatim za zastupanje na ročištima od 30.4.2014., 26.9.2014. i 25.4.2018. u iznosu od po 500,00 kn za svako ročište, sukladno Tbr. 9. t. 5. u vezi s Tbr. 7. t. 1. i Tbr. 50. OT-a, kao i za sastav ostalih podnesaka od 17.10.2014., 8.1.2018., 16.2.2018., 19.4.2018., 2.8.2018., 30.8.2019. i 27.11.2019. u iznosu od po 500,00 kn za svaki od tih podnesaka, sukladno Tbr. 8. t. 3. u vezi s Tbr. 7. t. 1. i Tbr. 50. OT-a, a na koji ukupni trošak zastupanja po odvjetniku u iznosu od 296.420,00 kn je trebalo priznati i pripadajući PDV do 25% u iznosu od 74.105,00 kn, sukladno Tbr. 42. OT-a, a što dakle sveukupno iznosi 370.525,00 kn. Nadalje, tužitelju je trebalo priznati i zatražene troškove plaćenog vještačenja u iznosu od 23.342,00 kn, a isto tako, sukladno Tar.br.1. i 2. Tarife sudskih pristojbi, trebalo mu je priznati i trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 5.000,00 kn te pristojbe za presudu u iznosu od 5.000,00 kn.

Tužitelju nije, kao osnovan, priznat više zatraženi trošak za zastupanje na ročištima od 30.4.2014. i 25.4.2018. u iznosu od po 15.690,00 za svako od tih ročišta, jer se radi o ročištima koja su odgođena prije početka raspravljanja pa tužitelju za pristup na ista, sukladno Tbr. 9. t. 5. pripada nagrada po 500,00 kn koliko mu je i priznato. Nadalje, tužitelju nije priznat ni više zatraženi trošak za pristup na ročišta od 22.11.2017. i 5.2.2018. u iznosu od po 8.095,00 kn za svako od tih ročišta, jer se na predmetnim ročištima raspravljalo samo o

procesnim pitanjima pa stoga tužitelju za ista pripada nagrada po Tbr. 9. 2. OT-a odnosno 50% koliko mu je i priznato. Nadalje, tužitelju nisu priznati ni više zatraženi troškovi za sastav podnesaka od 17.10.2014., 19.4.2018., 2.8.2018., 30.8.2019. i 27.11.2019. u iznosu od po 15.690,00 kn za svaki od tih podnesaka, jer se radi o ostalim podnescima za koje je nagrada po Tbr. 8. t.3. OT-a 500,00 kn, koliko je tužitelju i priznato. Pritom se napominje da je tužitelju već priznat trošak za četiri obrazložena podneska. Tužitelju isto tako nije priznat trošak za sastav podneska od 19.2.2019. u iznosu od 16.950,00 kn, jer podneska od tog datuma u spisu nema, a niti je toga dana bilo kakav podnesak zaprimljen. Na kraju tužitelju nije priznat ni zatraženi trošak za pristup na ročište za objavu presude u iznosu od 500,00 kn, jer se po ocjeni ovog suda ne radi o trošku koji je bio nužno potreban za vođenje ove parnice. Dakle, kada se na ukupno naprijed navedeni nepriznati trošak u iznosu od 142.710,00 kn obračuna pripadajući PDV u iznosu od 35.677,50 kn, dobije se iznos od 178.387,50 kn za koji je zahtjev odbijen.

Sukladno navedenom, od ukupno popisanog troška parničnog postupka u iznosu od 582.254,50 kn, tužitelju je kao osnovan priznat trošak u ukupnom iznosu od 403.867,00 kn zajedno sa pripadajućim zateznim kamatama koje teku od dana donošenja ove presude pa do isplate, dok je njegov zahtjev za naknadu više zatraženih troškova parničnog postupka u iznosu od 178.387,50 kn trebalo odbiti kao neosnovan pa je stoga o troškovima parničnog postupka i odlučeno kao u točki II. izreke ove presude.

U Splitu 15. veljače 2021.

Sudac

Paško Bačić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano u tri primjerka, u roku od osam dana od dana dostave pisanog opravka ove presude.

Dna:

- tužitelju po punomoćniku
- tuženiku 1. po punomoćniku
- tuženiku 2. po punomoćniku
- u spis

Broj zapisa: **eb2f7-620f0**

Kontrolni broj: **08da6-04263-766f4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=PAŠKO BAČIĆ, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.